

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
valečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\W_Hohlbein-Dinoland_01.PDB

PDB Name: W_Hohlbein-Dinoland_01-Návrát_d
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.3.2003
Modification Date: 19.3.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein
NÁVRÁT DINOSAURŮ

Profesor Carl Schneider si vyhrnul rukáv bílého laboratorního pláště a podíval se na hodinky. Udělal to snad už po pětadvacáté od chvíle, kdy vešel do místnosti, oddělené deseticentimetrovou tabulí z olovnatého skla. Ten pohyb nejenže působil křečovitě a roztržitě, ale byl zároveň i naprosto zbytečný. Jen v té části místnosti, kterou mohl přehlédnout, aniž by musel pohnout hlavou, byly patery veliké hodiny. Všechny ukazovaly přesný čas. Schneider však ciferníkům nevěnoval pozornost. Ani by nedokázal říci, kolik měl na svých hodinkách, ačkoliv se na ně právě podíval. Ten pohyb byl prostě projevem jeho nervozity. Měl také pádné důvody pro to, aby byl nervózní. Všichni v této místnosti měli důvod být nervózní. Ba dokonce měli důvod mít strach.

Schneider si nervózně přejel po krátce přistřižené prošedivělé bradce, která zdobila jeho obličej a která mu spolu s rovněž už šedivějícími vlasy, svázanými do copu, dodávala výzoru stárnoucího hipisáka. Jeho pohled klouzal po kontrolkách, monitorech a indikátorech, které zabíraly čtyři pětiny řídicí místnosti. Všechno vypadalo dobře. Přímo perfektně.

Možná právě z toho byl tak nervózní. Bylo mu už téměř šedesát a čtyři z těch bezmála šesti desítek let strávil v laboratořích, jako je tato. Většina z nich nebyla tak velká a ani jedna nebyla zdaleka tak dobře vybavena jako tato. A nikdy nešlo o něco tak velkého. Ale jedno bylo vlastně vždy stejné: nikdy se to nepovedlo napoprvé. Jenže u téhle série pokusů probíhalo všechno přesně tak, jak on i jeho kolegové doufali. Ne, dokonce lépe, než se vůbec odvažovali doufat. Byl prostě nervózní z toho, že až dosud zatím nic neselhalo. Ačkoliv to byla myšlenka, která se zdála být nehodná vědce, přistihl se v poslední době stále častěji při představě, že takové nezasloužené štěstí nemůže zůstat nepotrestáno.

"Hloupost," zamumlal.

"Prosím, pane profesore?"

Schneider sebou zjevně trhl a na několik vteřin se zmateně zadíval na muže, který ho oslovil, než si uvědomil, že poslední myšlenku zřejmě vyslovil nahlas.

"Nic," řekl chvatně. Po kratičké odmlce a s rozpačitým úsměvem dodal: "Jen jsem nahlas přemýšlel. Jsem asi trochu nervózní."

"Myslím, že to jsme všichni," odpověděl Jenkins. "Přece jenom jsou ve hře obrovské peníze."

To byla sice pravda, ale na peníze Schneider v této souvislosti doposud myslel nejméně. Ačkoliv byl jedním z odpovědných vedoucích projektu. Nikdy by konkrétně nedokázal říci, kolik stovek milionů dolarů v minulých dvou letech spotřeboval a především prostavěl. To byla jedna z mála skutečných výhod toho, když člověk pracuje pro armádu: Pokud se pracuje na projektu, který vypadá alespoň částečně slibně, nejsou peníze rozhodující.

Ne. To, nač myslel, byl projekt, který teď uskutečňovali. Bylo mu naprosto jedno, proč pánové v Pentagonu financují jeho výzkumy tak velkoryse. Hlavně, že to dělají.

Schneider byl vším, jen ne příznivcem armády. Ale nepatřil ani k oněm naivním pacifistům, kteří by dokonce i krvelačnou šelmu láskyplně sevřeli do náruče a vůbec by nechápali, proč se jim najednou zahryzla do krku. Měl, pokud šlo o armádu, svou vlastní filozofii: armáda se dříve či později stejně zmocní každého nového objevu a prověřuje jeho použitelnost pro vojenské účely. Proč si tedy nevzít její peníze rovnou a nevyužít jich? Pokud silové pole bude fungovat jen přibližně tak, jak v to on a jeho kolegové doufají, pak civilní užitek předčí vojenský tisícinásobně.

"Ještě dvě minuty," řekl Jenkins. "Nervózní?"

Co je to za pitomou otázku, pomyslel si Schneider. Ale přesto se usmál a otočil se s mírným pokrčením ramen k Jenkinsovi.

"A vy?"

Úsměv zmizel, když se poprvé opravdu pozorně zadíval na Jenkinsovu tvář.

"Není něco v pořádku? Necítíte se dobře?"

Jenkins byl bílý jako stěna. Na čele se mu leskly krůpěje potu. Přesto zavrtěl hlavou a jeho úsměv působil docela přesvědčivě.

"Trošku divně kolem žaludku," řekl. "Přece jenom... je to velký okamžik."

Schneider se na mladíka ještě pár vteřin díval a pak zase věnoval pozornost přístrojům. Jenkins má pravdu: je to velký

okamžik. Někomu se tím vzrušením vážně sevře žaludek. Ještě půldruhé minuty. Čas utíkal.

"Tak dobrá," řekl, "zkusíme štěstí."

Jenkins nervózně přikývl a vydal se na své místo. I mezi necelým tuctem techniků a vědců stále rostla nervozita. Monitory se probraly a začaly žít svůj světélkující život, ručičky se rychle pohybovaly, světelné indikátory začaly blikat v rychlém taktu. Zasuťil papír, prsty se nervózně pohybovaly po klávesnicích počítačů... Všichni svým způsobem pociťovali, jak důležitá je tato chvíle a každý se s tím svým způsobem pokoušel vyrovnat.

Schneider byl v podstatě jediným, kdo neměl nic na práci. Svůj díl práce už odvedl. To, co ještě zbývalo udělat, byla záležitost počítače a techniků. Schneider stál naprosto nehnutě. V obličejí se mu nepohnul ani sval. O to větší bylo vzrušení v jeho hlavě. V posledních třiceti vteřinách, než počítač spustil program, mu hlavou prolétly stovky věcí, které mohly selhat.

"Program běží," ohlásil jeden z techniků. Bylo to úplně zbytečné - až dosud většinou klidné obrazovky monitorů se najednou zběsile rozblikaly. Pohnuly se ručičky ukazatelů, začaly svítit kontrolky, na tuctu obrazovek se začaly objevovat sloupce čísel rychleji, než je stačilo zachytit lidské oko. Napětí v místnosti rázem vzrostlo. Nervozita mužů byla takřka hmatatelná.

Schneider nic z toho všeho nevnímal. Jeho pohled byl jako v hypnóze upřen na jediný bod v místnosti, který nebyl zaplněn počítači, měřicími přístroji a ovládacími panely: kulatý sloup o metrovém průměru a asi stejné výšce. Byl z pochromovaného kovu a vypadalo to, že ční přímo z podlahy. Stejně vypadající předmět visel nad ním z betonového stropu místnosti, takže na první pohled to vypadalo jako opěrný pilíř, ze kterého někdo kousek odřízl. Na kruhové ploše řezu spodního segmentu stála krychle z plexiskla, ve které se pohybovaly dvě laboratorní krysy. Zvířata vypadala nervózně. Instinktivně vycítila, že je něco čeká.

"Jenkinsi," Schneider zvedl ruku a udělal pohyb směrem k technikovi, aniž odtrhl pohled od krychle, "zvýšit výkon. Pět procent."

Jenkins posunul masivní ovladač, připomínající řídící páku helikoptéry, kousek nahoru. Nestalo se nic, ale Schneiderovi se zdálo, že ucítil, jak se mohutný cyklotron, který byl ukryt dvacet metrů pod jeho nohama v žulovém podloží Nevadské pouště, probral k dunící činnosti.

"Deset procent."

Jenkins posunul páku dále. Nestalo se nic, a přesto se Schneiderovi zdálo, že cítí, jako by se v jejich okolí cosi změnilo. Je možné, aby cítili silové pole, které vytvářel cyklotron?"

"Dvanáct procent," řekl. "Teď velice opatrně."

Úprk sloupců čísel a zmatené poskakování ručiček indikátorů se zrychlily. Schneider visel pohledem na krychli z plexiskla. Ani se neodvažoval mrknout. Krysy přestaly nervózně pobíhat sem a tam, zvedly hlavy do vzduchu a věřily. Něco cítí, pomyslel si Schneider. Něco se stalo.

"Patnáct procent."

Jenkins zase nepatrně zvýšil výkon cyklotronu. Schneider na něj vrhl letmý pohled a viděl, že mladý inženýr je pořád ještě sinalý. Svíral páku tak silně, jako by ji chtěl zlomit, ale přesto se mu ruka třásla.

"Profesore? Jak to vypadá?"

Schneider se musel přemáhat, aby na sobě nedal znát zlost, když se otočil a zadíval se na tři uniformované postavy na druhé straně tabule z pancéřového skla.

Muž, jehož hlas zesílený reproduktorem ho tak náhle vytrhl z myšlenek, byl středně vysoký. Měl šedivé vlasy a tvář, která vypadala, jako by byla vyřezaná ze ztrouchnivělého, starého dřeva. Podle označení na výložkách to byl čtyřhvězdičkový generál. To také způsobilo, že Schneider na něho nevyjel kvůli tomu, že vyrušuje. Generál Stanton a jeho průvodci tady vlastně všechno financují.

Přesto se mu nepodařilo tak docela potlačit rozmrzelost, když odpověděl: "Dobře. Jak dobře, to vám budu moci sdělit, až budeme moci pokračovat bez toho, aby nás někdo neustále vyrušoval."

Stanton se na něj temně zadíval, jenže to bylo Schneiderovi jedno, Stanton na něj nesáhl. Ten chlap mu byl na první pohled nesympatický. Rozzlobeným pohledem se opět otočil k pokusné aparatuře - a strnul.

Scéna se za těch pár vteřin, co se díval jinam, rapidně změnila.

Krychli z plexiskla už nebylo možné rozeznat. Její obrysy se chvěly, jako by vzduch, který ji obklopoval, byl rozžhavený, a krysy zase začaly poplašeně pobíhat sem a tam. Po plexiskle sjížděla světle zelená a modrá světýlka. Ve vzduchu bylo najednou cítit podivný, i když ne nepříjemný pach.

Později, když si Schneider události v duchu ještě jednou promítal, mu bylo jasné, že katastrofu vyvolal o zlomek vteřiny dřív, než k ní skutečně došlo. Jenže do smrti nepřišel na to, zda existovalo něco, co by mohl udělat, aby jí zabránil.

Jenkins vydal podivný, sípavý zvuk, chytil se najednou levou rukou za hrdlo a na židli se pomalu převrátil dopředu. Pravou rukou ještě svíral páku. Schneider tentokrát skutečně ucítil, jak cyklotron pod jeho nohama zaduněl jako netvor vytržený ze spánku. Jenkins totiž jediným pohybem posunul páku daleko nad značku padesáti procent.

"Jenkinsi! Copak jste zešileli?!" vykřikl Schneider, až mu přeskočil hlas. Mohutným skokem se ocitl u Jenkinse, oběma rukama uchopil jeho pravici a snažil se ji odtrhnout od páky.

Nešlo to. Jenkins sténal. Celé jeho tělo se svíjelo v křeči. Schneider vynaložil veškerou sílu, ale nepodařilo se mu Jenkinsovo sevření uvolnit.

Cyklotron duněl. Kdesi se rozječely poplašné sirény a ukazatele počítačů a měřicí přístroje se docela zbláznily.

Krychle z plexiskla žhnula a plála jako malé slunce. Náhle se zablesklo - a zmizela.

Schneider ten úkaz zaregistroval, ale neměl příležitost ho vychutnat. Vynakládal všechno úsilí k tomu, aby zadržel Jenkinsovu pravou paži, která sunula páku stále dále dopředu. Dostala se už za značku šedesáti procent. Energie, kterou uvolňoval cyklotron nyní, by stačila zásobovat proudem celé Las Vegas, vzdálené odtud pětadvacet mil.

Teprve když přiskočili další dva muži a pomohli mu, podařilo se Jenkinsovu ruku odtáhnout. Schneider vrátil jediným pohybem páku do základní polohy. Dunění a hukot urychlovače částic, který deset vteřin uvolňoval energii malého slunce, zase ustalo. Poplašná siréna ještě chvíli ječela, než někdo konečně přišel na nápad ji vypnout. A krychle z plexiskla se zase objevila. Nebo spíše to, co dříve bylo třiceticentimetrovou krychlí z plexiskla se dvěma živými pokusnými krysami...

"Rien ne vas plus - konec sázek!"

Krupiér zručným pohybem vhodil kuličku do talíře rulety a dosud vzrušeně štěbetající dav, obléhající hrací stůl, na pár vteřin zadržel dech. Kulička ze slonoviny obíhala dokola.

"Dvacet šest! Dvacet šest vyhrává!"

Littlecloud málem vykřikl. Ne ani tak kvůli částce, kterou vyhrál, ale proto, že to bylo potřetí za sebou, co kulička padla na číslo, na které vsadil mezitím už pořádnou hromádku žetonů. Začal s jedním dolarem. Po první výhře to bylo pětaticet a on je nechal - vlastně jen tak pro legraci - všechny na tomtéž čísle... a získal více než tisícovku. Co ho pohnulo k tomu, aby si výhru nestrčil do kapsy a neodešel domů, jak mu naléhavě přikazoval hlas rozumu, by teď sám nedovedl říci. Ale neudělal to. Vsadil jen všechny žetony na jiné číslo. Krupiér mu přisunul přes stůl hromádku žetonů v hodnotě téměř čtyřiceti tisíc dolarů.

"Sázky, prosím."

Ruleta se opět roztočila. Žetony byly kladeny a přesouvány a kolem Littleclouda se zvedl vzrušený šum a ruch. Jeho šťastná série neušla pozornosti.

Littlecloud se ani nehnul. Zíral na žetony. Před dvěma hodinami vešel do DUNES, aby si tady udělal hezký večer, aby si trochu zahrál a třeba i vyhrál nebo prohrál pár dolarů. A teď vyhrál čtyřicet tisíc.

"Prosím, ukončete sázky," řekl krupiér. Zvedl ruku s kuličkou, ale Littlecloud se pořád ještě nehýbal. Čtyřicet tisíc, to bylo víc než vydělal za rok. Ale pokud je zase vsadí a ještě jednou vyhraje, jen jedinkrát, pak odtud odejde s milionem. Bylo by to dost na to, aby mohl zbytek života strávit bezstarostně. Sbohem, armádo, sbohem, práce. Vítejte, zahálko! Vyhrál už třikrát, proč by to nemělo vyjít i počtvrté? A vůbec - co ještě riskuje? Když se to tak vezme, pak jeden dolar. Littlecloud doslova cítil, jak dav kolem zatajil dech, když krupiér natáhl ruku nad talíř a řekl: "Rien ne vas plus - nic..." Doslova v poslední chvíli natáhl Littlecloud ruku a sebral žetony ze stolu. A o zlomek vteřiny později dokončil krupiér formulku: "...už nejde."

Littlecloud si nahlas oddychl. Ale jen na chvíli. Krupiér totiž kuličku nepustil. Zastavil talíř, a pohlédl na něj. "Pane, lituji," řekl.

"Tak?" Littlecloud se usmál. "Já ne. Tohle je pro vás." Přisunul muži stodolarový žeton a vstal. Jenže krupiér se na žeton ani nepodíval. Namísto toho ukázal na hromádku před Littlecloudem.

"Obávám se, že budete muset nechat celou sumu tam, kde je," řekl.

"To sotva," odpověděl Littlecloud. "Vzal jsem svůj vklad zpátky."

"Bohužel ovšem pozdě. Jakmile, je to ohlášeno, s vklady se nesmí hýbat. Lituji, ale taková jsou pravidla."

"Ještě jste to neohlásil," odpověděl Littlecloud už značně ostřejším tónem. Několik dalších hráčů mu nahlas posvědčovalo, ale krupiér byl neoblomný.

"Musím trvat na tom, pane, že..."

"Tak to udělejte," přerušil ho Littlecloud. "Trvejte si, na čem chcete. Já si zatím dojdou do pokladny a vyzvednu si výhru."

Shrábl žetony, vstal a za škodolibých poznámek ostatních hráčů odešel od stolu. Čtyřicet tisíc! Má v kapse svůj roční plat! Bože můj A to zpočátku uvažoval, že dovolenou stráví na Miami, a ne v Las Vegas!

Neušel ani deset kroků.

Byli tři - zastoupili mu cestu. Měli černé obleky, naškrobené košile a motýlky. Littlecloudovi stačil jediný pohled, aby pochopil, s kým má co do činění. Prostřední, který ho oslovil, byl asi stejně vysoký jako on, měl šedivé vlasy, změkčilý obličej a pěstěné ruce účetního. Další dva byli tím vyšší - a rozhodně žádní účetní. Ani jeden neměl pod metr devadesát a nevážil méně než metrák.

"Pane," řekl účetní, "obávám se, že tady došlo k malému nedorozumění."

"Tak?" odpověděl Littlecloud. "Vyplatil mi krupiér příliš málo? Z toho si nic nedělejte. Dnes si mohu dovolit být velkorysý."

Jeho protějšek se ani nenamáhal s úsměvem. "Nedělejte, prosím, problémy, pane," řekl. "Doprovodte mne laskavě k hracímu stolu..."

"A co tam?" zeptal se Littlecloud.

"Dohrajete tuto hru," odvětil manažer. "Máte pořád ještě možnost vyhrát."

"A pak? Co budu k sakru dělat s milionem?" Littlecloud prudce zavrtěl hlavou. "Takové peníze by mi jen zkazily charakter. Kromě toho nejsem nijak dychtivý."

Muž neodporoval. Ustoupil stranou a zřetelně pokynul svým dvěma průvodcům, kteří se téměř synchronně začali pohybovat. Nebyli ani zvlášť rychlí a ani nevypadali nijak ostražitě. Vyřizovat podobné incidenty byla konečně jejich práce. A soudě alespoň podle zevnějšku, byl muž, který před nimi stál, jen dalším z turistů, který prostě nedokázal přenést přes srdce, aby nevyšel z DUNES jako novopečený milionář. Rutinní záležitost, kterou hoši vyřídí během dvou minut.

Jejich smůla byla v tom, že se ve svém odhadu šeredně zmýlili.

Jednak to netrvalo dvě minuty, ale pouhých pár vteřin. A navíc nebyl Marc Littlecloud obyčejný turista, ale jeden z

posledních čistokrevných Apačů v téhle zemi. Zároveň byl příslušníkem zvláštní jednotky amerického námořnictva, která patřila zřejmě k nejlepším na světě. Každý ze členů této jednotky, skládající se přesně z dvanácti mužů, měl svou zvláštní specializaci - Littlecloudovou byl boj zblízka beze zbraně.

Jeho noha opsala úzký půlkruh a přistála na koleně jedné z goril. Zdaleka neudeřil plnou silou, protože toho muže nechtěl na zbytek života zmrzačit, ale jen ho na chvíli zneškodnit. Přesto síla toho kopnutí stačila k tomu, že se chlap sesul k zemi.

Reakce druhého nasvědčovala, že alespoň on nedostával plat zbytečně. Podle Littlecloudova chvatu mu bylo bleskově jasné, že svého protivníka přece jen podcenili a stejně bleskově z toho vyvodil důsledky a změnil taktiku. Přesto zareagoval špatně. Uprostřed pohybu se zarazil. Ruka mu zajela pod sako, aby vytáhl pistoli.

Littlecloudova pěst ho zasáhla do zápěstí. Muž vyhekl překvapením a bolestí a přidal se ke kamarádovi na zemi. Celá akce netrvala déle než tři vteřiny.

Littlecloud se téměř laskavě obrátil k manažerovi kasina. "Skutečně," řekl naprosto klidným, nevzrušeným tónem, jako by se nic nestalo, "velmi si vážím vaší nabídky, ale přece jen už nemám zájem vyhrát víc. A teď abych už raději šel, než dojde újmy ještě někdo."

Muž před ním ustoupil o další dva tři kroky a celý zesinal. Zpola zvedl ruce, jako by měl strach, že se Littlecloud vrhne, jako na dalšího, na něj. Neřekl ani slovo, ale jeho reakce přesto Littlecloudovi prozradila vše, co chtěl vědět. Pohled jeho strachem a úžasem vytřeštěných očí se jen zdánlivě upíral na Littleclouda. Ve skutečnosti upřeně hleděl na bod kousek za ním.

Littlecloud nechal uplynout další vteřinu. Pak zaslechl, jak se rytmus přibližujících se kroků změnil, rychle se pohnul nalevo a přikrčil se. Rána, která mířila na jeho zátylek, vyšla naprázdno. Útočník, stržen silou svého vlastního máchnutí, kolem něj zavravoral. Littlecloud mu zasadil úder hranou dlaně a obohatil tak sbírku chlapíků ležících na zemi o další exemplář.

Littlecloud se ohlédl. Situace začala být pomalu napjatá - viděl, jak se na něj hrnou přinejmenším tři další útočníci. Docela si troufal poradit si i s větší přesilou, ale pokud ho ti chlapi donutí, aby přitvrdil, neobejde se to jen s několika modřinami. Nechtěl nikoho vážně zranit, nebo dokonce zabít, jenom kvůli pár dolarům. Littlecloud se na místě otočil a zamířil k východu.

Na manažera docela zapomněl. Muž stál pořád ještě dva kroky před ním a byl pořád tak bleďý a vystrašený, jako předtím. Jenže ruce už neměl prázdné.

Littlecloud se asi na desetinu vteřiny podivil, proč na něho ten chlap, pro všechno na světě, míří holicím strojkem. A když poznal svůj omyl, bylo už pozdě. Manažer zmáčkl tlačítko laserové zbraně. Littlecloud se s bezmocně cukajícími svaly sesunul k zemi, když mu oblečením projely kontakty visící na dvou jemným drátcích a vyslaly do jeho těla padesát tisíc voltů.

Krychle vypadala jako roztavená. Stala se z ní podivná, nemožně zdeformovaná a do sebe vborčená věc. Už jen pohled na ni způsobil Schneiderovi fyzickou nevolnost. Přesto ten pohled registroval jen okrajově, protože, co ho skutečně vyděsilo, byly krysy.

Vypadaly, jako by je někdo obrátil naruby. Malá těla se změnila v rudé, krvavé uzlíčky masa, ze kterých vyčnívaly zlomky kostí, obnažené tepny a orgány, bílé chomáče srsti a končetiny, které nebyly tam, kam patřily. Schneiderova první myšlenka byla, že tatáž síla, která zničila krychli, prostě roztrhala i krysy. Ale nebylo to tak. Così se zmocnilo těl zvířat a obrátilo je vnitřkem ven.

To nejhorší, co ovšem vzbuzovalo nejen Schneiderův úžas, ale přímo hrůzu, bylo, že alespoň jedno z těch dvou zvířat žilo.

"Bože můj! Co je tohle?" zamumlal kdosi za ním. Schneider se jen s námahou odvrátil od té příšerné podívané a otočil hlavu. Muž, který tu otázku položil, měl na sobě uniformu generála leteckého a soudě podle barvy jeho obličeje byl bezprostředně před zhroutčením. Byl to jeden ze Stantonových průvodců. On i oba další vešli, aniž si toho Schneider vůbec všiml.

Schneider neuznal za vhodné mu odpovědět. Vrátil se k Jenkinsovi. Mezitím se všichni shlukli kolem mladého technika, který ležel celý zkroucený na zemi. Obličej měl rudě naběhlý, oběma rukama si svíral hrdlo. Čas od času vydával tiché, hrozné zvuky.

Schneider ho opatrně otočil na záda a několikrát se pokoušel na něj promluvit. Jenže Jenkins nereagoval.

"Co je s tím člověkem?"

Tentokrát Schneider poznal hlas okamžitě a ještě dříve, než vzhlédl vzhůru. "Jak to mám, k čertu, vědět?" zeptal se zostra. Pár vteřin se na Stantona vyzývavě díval a pak dodal: "Pokud se ptáte, vypadá to na srdeční záchvat. Ale nejsem lékař."

"Srdeční záchvat?" Stanton povytáhl obočí. "Jak se něco takového může stát? Copak se vaši lidé nemusí podrobit zdravotním pro..."

"K čertu, to nevím!" přerušil ho Schneider. "Jenkinsovi ještě nebylo ani třicet! Kromě toho máme teď opravdu jiné starosti! Zavolal někdo lékaře?"

Nikdo neodpověděl, ale Schneider koutkem oka zahlédl, jak jeden z techniků chvatně sáhl po telefonu a vytáčet číslo. Pokoušel se ještě dvakrát třikrát Jenkinse oslovit, ale odpověď nedostal. Začalo se ho zmocňovat zoufalství.

Myšlenka, že by mu tenhle bezmála ještě chlapec mohl zemřít vlastně v náručí, aniž by proti tomu mohl něco podniknout, byla nesnesitelná.

Nervózně vstal a podruhé se přiblížil k pokusné aparatuře. Ale ani tentokrát se neodvážil přistoupit k plexisklové

krychli a jejímu děsivému obsahu blíž než na metr. Znovu pocítil směs zděšení a hnusu, když spatřil, že těla zvířat se částečně stala součástí plastického materiálu a naopak. Ale aspoň už nežila. Miniaturní obnažené srdce přestalo tlouci.

"Co selhalo?" zeptal se Stanton, který ho sledoval. Jeho hlas byl tak chladný, jako by hovořil o pokazeném televizoru. Schneidera napadlo, zda je ten muž schopen vůbec cokoliv cítit.

"To nevím," odpověděl. "Nebylo plánováno zvýšit výkon tak vysoko. A především ne tak rychle."

"Ale fungovalo to," řekl Stanton.

"Ano," odpověděl Schneider, "naprosto dokonale, jak je vidět."

Stanton předstíral, že ironický podtón přeslechl. "Pokud to bylo tím, že cyklotron byl rozjet příliš rychle, mohli bychom to zopakovat," řekl.

"Jistě," odpověděl Schneider, "za dva až tři měsíce. Jakmile zjistíme, co se nepodařilo."

"Ne," řekl Stanton. "Teď hned."

Trvalo několik vteřin, než Schneider vůbec pochopil, co právě Stanton řekl. Docela pomalu se otočil a zíral na šedovlasého generála. "Poslyšte," začal, ale Stanton ho okamžitě přerušil:

"Ne, profesore. Vy poslouchejte mě. Fungovalo to, ne? Silové pole vzniklo. K čertu, vždyť jsem viděl, jak ta krychle zmizela? Co chcete víc? Přesně to bylo cílem projektu LAURIN!"

"Víte vůbec, co povídáte?" Schneider už se jen velice těžko ovládal. "Bože můj, tadyhle umírá jeden z mých lidí a vy po mně chcete, abych pokračoval dál, jako by se nic nestalo? Zbláznil jste se?"

Stanton se chtěl rozkřičet, ale pak se v poslední chvíli zarazil.

"Chápu vás, profesore," řekl. "Ale pokuste se, prosím, pochopit i vy mne. Jsem také pod značným tlakem. Pracujete už na projektu dva roky. Vyžádal jste si desítky milionů dolarů a také jste je dostal, jenže v Pentagonu pomalu chtějí vidět výsledky! Nemohu se tam vrátit a říct, že to bohužel potrvá ještě další tři měsíce a bude to stát dalších deset milionů, protože jeden z vašich pracovníků dostal srdeční záchvat!"

"To je váš problém," odpověděl Schneider chladně.

"Mohl bych vám to přikázat," pohrozil Stanton.

Schneider se zasmál. "Ne, generále, to nemůžete," odpověděl. "Nejsem žádný z vašich vojáků. Co byste mi chtěl udělat? Nechat mě zastřelit za neuposlechnutí rozkazu?" Ukázal na pokusnou aparaturu. "Nebude se tady dělat nic, dokud nebudu přesně vědět, co vedlo k tomuhle. A teď mne, prosím, omluvte. Musím se postarat o svého spolupracovníka."

Nechal Stanton prostě stát a obrátil se k muži, který telefonoval. "Co je s doktorem?"

"Pošlou helikoptéru," odpověděl technik, "bude tady za dvacet minut."

Schneider se ustaraně podíval na Jenkinse. Dvacet minut, to je ztraceně dlouhá doba. Doufal, že ji Jenkins vydrží.

"Fajn," řekl nakonec. "Tak doneste nosítka nebo něco, na čem ho můžeme odsud dostat. Vyneseme ho nahoru."

Probuzení bylo utrpením. Především proto, že vůbec nebyl v bezvědomí. Náraz proudu ho ochromil a podráždil i ten sebemenší nerv v těle, ale přesto vnímal všechno, co se dělo kolem něj a především s ním.

Bezpečnostní personál ho vynesl z kasína do malé postranní místnůstky a alespoň následujících pět minut byl skálopevně přesvědčen o tom, že ho chtěli zabít nebo se mu přinejmenším pomstít za to, co jim udělal. Jenže nikdo nepřišel, aby mu polámal prst nebo vyrazil pár zubů. Zato se krátce nato objevili dva policisté, kteří ho pěkně nešetrně hodili do hlídkového vozu a odvezli na nejbližší okrsek. Byla to asi půlhodinka. Hodili jej do prázdné cely a dveře zamkli. Tu a tam někdo přišel, zřejmě aby zjistil, jestli je už schopen vypovídat. Ale to bylo taky všechno.

Zřejmě už by dokonce schopen byl. Do končetin se mu začal vracet život, a i když to byl velice bolestivý proces, mohl by už zase vstát a opatrně se pohybovat. Jenže se rozhodl raději dál hrát bezvládného.

Littlecloud už dávno došel k závěru, že se choval idiotsky. Copak si skutečně myslel, že si to sám může rozdat prakticky s celým kasínem? Vždyť to bylo k smíchu. Rambové existují jen v kinech. Rozhodl se tedy ještě chvíli předstírat bezvládnost, aby mohl v klidu uvažovat o své situaci a snad z ní najít východisko.

Littlecloud zase rychle zavřel oči, když se k jeho cele přiblížily kroky. Jenže tentokrát se už nevzdálily. O chvíli později zaslechl, jak do zámku zajel klíč a jak jím někdo otočil. Číslo hlas řekl: "Už si můžeš přestat hrát na bezvědomí, Vinnetou. Vím dobře, jak dlouho trvá účinek teaseru."

Littlecloud neochotně otevřel oči a zadíval se do hranatého, pečlivě vyholeného obličejce.

"Jak se cítíš?"

Littlecloud vystrouhl grimasu a posadil se. Hned se mu udělalo špatně. Se zasténáním svěřil ramena dopředu a ukryl si obličej v dlaních. "Když se v tom vyznáte, tak to určitě víte," zamumlal.

Ten druhý se uchechtl. Byl to drsný, nesympatický zvuk. "Pěkné svinstvo, co? Přesto..." zase vyšel z cely ven a pokynul rukou, "pojd' se mnou."

Littlecloud opatrně vstal z nepohodlné pryčny, na kterou ho hodili.

"No tak pohni, Vinnetou," řekl ten druhý. "Nemám čas celou noc."

"Neříkejte mi tak," odpověděl Littlecloud zlostně, "mám své jméno."

"Není problém," odvětil ten druhý. "Tak mi ho řekni."

Littlecloud se už automaticky chystal na otázku odpovědět - ale v poslední chvíli si to rozmyslel. Sám by nedokázal říct důvod, ale cosi ho důrazně varovalo, že bude lepší prozatím mlčet.

"Jak chceš." Ten druhý pokrčil rameny a zopakoval gesto. Když Littlecloud pokynu uposlechl a vyšel z cely, chlapík také o krok ustoupil. Vypadal navenek klidně, ale bylo to pouze klamné zdání. Littlecloudovi neušel ani jeho ostrážitý

pohled, ani sotva patrné známky napětí. Ten muž možná nevěděl, kdo Littlecloud je, ale s jistotou věděl, čím je. A byl příslušně opatrný.

Littlecloud si svůj protějšek rychle, ale stejně pozorně přeměřil. Ten muž měl uniformu hlídkujícího policisty, podle výložek byl poručíkem. Bylo mu už dost přes třicet. Měl mohutnou postavu a jeho pohyby Littlecloudovi prozradily, že tuto sílu také dokáže používat. Měl sympatickou tvář, ale oči hovořily o klamnosti tohoto dojmu. Byly tvrdé jako sklo. "Jsi v průšvih, Vinnetou," řekl, když ho zavedl do malé, výborně vybavené, ale neuklizené kanceláře. "Je ti to jasné?" "Jo?" Littlecloud se posadil na jedinou volnou židli u psacího stolu zavaleného papíry a spisy a čekal, až se policista posadí na druhé straně! Uprostřed změti papírů objevil jmenovku, která označovala pána tohoto nepořádku jako poručíka Mainlanda. "Jsem?"

Mainland přikývl. Hned několikrát, aby své odpovědi dodal na váze. Vytáhl z kapsy balíček cigaret, jednu si zapálil a krabičku nabídl Littlecloudovi. Ten odmítavě zavrtěl hlavou.

"Fanatik do zdraví, co?" zeptal se Mainland s úsměvem, který vlastně ani úsměvem nebyl.

"Ne. Ale taky ne sebevrah."

"Na zdraví ostatních už tak ohleduplný nejsi," odvětil Mainland konverzačním tónem. "Ostatně - chceš advokáta?"

V Littlecloudově mozku to začalo vyzvánět na poplach. Tenhle přelétavý styl zřejmě patřil k taktice Mainlandova výsledku. Musí si dát pozor. "Copak ho potřebuju?" zeptal se.

Mainland se usmál. "Říkal jsem ti přece, že jsi v průšvih," odpověděl. "Petrně ti vůbec není jasné, v jakém průšvih." "

"Nepřeháníte teď trochu?" zeptal se Littlecloud. "Dobrá, udělal jsem blbost, ale..."

"Blbost?" Mainland k němu vyfoukl oblak kouře. "No, tak by se to dalo taky říct. Narušování klidu, vyhrožování, těžké ublížení na zdraví a ve třech případech pokus o zabití - tomu já už neříkám blbost."

"Cože?" vyjel Littlecloud. "Tak moment! Já jsem se jenom bránil!"

"Manažer kasina to vidí trochu jinak," odvětil Mainland. "A asi tři tucty svědků taky." Usmál se. "No, tak co teď říkáš na advokáta?"

Littlecloud byl příliš šokován, než aby vůbec dokázal odpovědět. Tušil, že si vykoledoval nepříjemnost - ale tohle?"

"Překvapený?"

Mainland se znovu usmál a odhodil nedopalek cigarety na zem. Smál se stále, ale jeho pohled a náhle docela změněný tón v jeho hlase udělaly z toho úsměvu něco, z čeho Littlecloudovi přeběhl po zádech mráz.

"To jsem si myslel. Ale víš, takové, jako ty, tady nemáme rádi. Přijdete si sem a asi si myslíte, že vám patří svět, jen proto, že máte pár dolarů v kapse a trochu větší svaly, co? A běda, jestli pak všechno neklape tak, jak byste chtěli. Jenže my s takovými věcmi máme zkušenosti. Našel sis nesprávné místo, aby ses mohl vydat na válečnou stezku, rudochu. A nesprávného člověka. Já nejsem generál Custer."

Littlecloud se na něj zle zadíval. "Nemáte náhodou něco proti Indiánům?"

"Mám náhodou něco proti každému, kdo sem přijde a dělá problémy," odpověděl Mainland nevzrušeně. "Zdá se, že ti pořád ještě nedošlo, do jaké situace ses dostal. Manažer kasina podal udání. Ten tvůj drobný žertík ti vynese tři až pět let v kriminále."

"Zatraceně, já jsem se jenom bránil!" protestoval Littlecloud. "Ti podfukáři mě chtěli podvést! Vždyť na to musí být svědkové!"

"To rozhodne soudce," odpověděl Mainland s bohorovným klidem. Zamáčkkl cigaretu. "Jestli chceš dobrou radu - přestaň hrát nic netušícího a spolupracuj se mnou. Možná, že se to pozitivně odrazí na rozsudku. Takže: kdo jsi?"

Littlecloud mlčel.

"Jde to taky jinak," řekl Mainland. "Stačí vzít ti otisky prstů a nejspozději do dvou hodin budeme vědět, kdo jsi.

Jenomže ti zaručuju, že se to ve tvém spise nebude zrovna dvakrát vyjímat."

Littlecloud pořád ještě mlčel. Hlavou se mu honily myšlenky. Tři až pět let? Chvilku byl blízko panice. To je... směšné! Úplně bláznivé!

"No, máš pořád ještě dojem, že nepotřebuješ advokáta?" zeptal se Mainland.

"Možná," odpověděl Littlecloud váhavě, "později. Nechte mě... deset minut v klidu uvažovat."

"Jak si přeješ," odpověděl Mainland a pokrčil rameny. "Pošlu někoho, kdo ti vezme otisky prstů a udělá ti pěkný obrázek. Zatím si můžeš rozmyslet, jestli budeš i dál hrát neoblomného bojovníka. Víš, že jsi tvrdšas, ale věř mi - ve státním vězení si poradí i s typy, jako jsi ty. A obávám se, že rudochy už tam vůbec nemají rádi."

Odešel z místnosti a Littlecloud zůstal docela zmatený. I kdyby Mainland nepřeháněl a i kdyby našel právníka, který by se na celou věc neřávil tak jednostranně, vězení měl každopádně jisté. Manažer kasina bude vypovídat proti němu, ty tři gorily, které skolil, také. A i kdyby z toho vyšel s podmínkou - s jeho kariérou u armády je každopádně amen. Jeho představeným se vůbec nezamlouvalo, když jejich lidé používali schopností, které si osvojili dlouholetým tréninkem, takovým způsobem. Ne, měl jen jedinou možnost: Musí odtud. Dřív, než Mainland zjistí, kdo je. Nevzal si s sebou žádné doklady, když odcházel z hotelu a ani tady se nedotkl ničeho, na čem by mohl zanechat otisky, které by ho prozradily. Žetony, na kterých bezpochyby jeho otisky byly, mu zase sebral manažer a hotel, v němž bydlel, byl jeden z desítek stovek v Las Vegas. Mainland by se po čertech zapotil, kdyby je měl všechny prohledávat, jen aby ho dostal. Za předpokladu, že se odtud dostane. Littlecloud neměl nejmenší chuť nechat si zpackat budoucnost jen kvůli jedné jediné hlouposti.

Vstal. Když se otevřely dveře a vešel muž, který mu měl sejmut otisky prstů, byl připraven.

Když bylo opět zapnuto hlavní osvětlení a vypnuta většina počítačů a monitorů, vypadala místnost kupodivu menší a střízlivější. Ve vzduchu byl pořád ještě slabý pach ozónu a dvě tiskárny začaly chrlit metry popsaného papíru. Ale

kromě toho nenasvědčovalo nic tomu, co se v této místnosti odehrálo před necelými deseti minutami. Kdosi odnesl roztavenou plexisklovou krychli i s jejím úděsným obsahem.

Generál Stanton se díval planoucímá očima na prázdnou plochu pochromovaného válce. Tvář měl nehybnou, ale vzrušení, které mu bouřilo v hlavě, bylo tím větší. Zuřil, byl frustrován, vyděšen a mnohem zoufalejší, než by si kdy byl přiznal. Když mluvil se Schneiderem, neřekl celou pravdu. Pentagon ho sem neposlal jako pozorovatele. Skutečností bylo, že už před třemi měsíci měl projekt LAURIN namále. Schneider a jeho tým si v minulých dvou letech vyžádali obrovské množství peněz a technického vybavení - a dostali je - jenže doposud nepředložili téměř žádné výsledky. A armáda neměla peníze. Neutěšená hospodářská situace země vedla celkem pravidelně k tomu, že každý vojenský rozpočet byl o něco nižší než předchozí, takže i Pentagon byl nucen šetřit. Kdyby Stanton nevynaložil všechno své řetnické umění, projekt LAURIN by této restriktivní politice padl za oběť už před čtvrt rokem. Schneiderovi a jeho spolupracovníkům o tom neřekl, aby je zbytečně neznervózňoval, ale teď to vypadalo tak, že to byla chyba. Pokud se vrátí bez výsledků, bude to znamenat definitivní konec tohoto výzkumného projektu. A jen tak mimochodem zřejmě i Stantonovy kariéry. Příliš se angažoval, než aby nebyl stržen do propasti, pokud se LAURIN zhroutí.

Všechno to měl Schneiderovi říct, jenže by to stejně nepomohlo. Stanton dobře věděl, že Schneider tajně armádu nenávidí a že se do toho projektu pustil jen proto, že se svou přímo dobrodružně znějící myšlenkou nikde jinde nepochodil: silové pole, které dělalo věci neviditelnými.

Ten nápad nebyl nový. Námořnictvo se pokoušelo už před padesáti lety o něco podobného. A výsledek - téměř přišlo o jednu loď a konkrétně o část posádky. Schneiderův nápad vycházel z téže myšlenky, na které byl založen tenkrát onen experiment ve Philadelphii - jenže jeho řešení bylo převratně nové. A fungovalo. Stanton to viděl na vlastní oči! A to všechno by mělo přijít vniveč jenom proto, že nějaký hlupák zmeškal termín poslední lékařské prohlídky? Nene, zatraceně, to nepřipustím!

Stanton se rozhodným pohybem odvrátil od prázdného kovového sloupu a ukázal na prvního technika, na němž spočinul jeho pohled.

"Vy!" řekl. "Obstarejte novou klec. A dvě další krysy!"

Muž se na něj zadíval naprosto nechápavě. "Pane?"

"Neslyšel jste?" vyštěkl Stanton. "Přineste novou klec. Snad se v téhle budově najde další pár potkanů, ne?"

"Jistě, ale..."

"Tak je přineste!" přerušil ho Stanton ostře. "Zopakujeme ten experiment. Teď hned."

Mezi přítomnými vědci zavládl neklid.

Stanton zvýšeným hlasem pokračoval: "Rozuměli jste naprosto správně. Zkusíme to ještě jednou. Takže rozjeďte počítače a udělejte, co je třeba."

Jeden z mužů k němu přistoupil. "Generále Stantone, promiňte, ale to není možné."

"A proč, jestli se smím ptát?"

"No, protože..." muž se odmlčel, kousal se rozpačitě do spodního rtu a nakonec ukázal na pokusnou aparaturu. "Sám jste přece viděl, co se stalo."

"Viděl jsem, že došlo k nehodě," odvětil Stanton chladně. "Je to politováníhodné, ale zdaleka to není důvod, abychom všechno zabalili, ne?"

"Ale musíme nejprve zjistit, co selhalo!" protestoval vědec.

"Ano. To uděláme nejlépe, když experiment zopakujeme."

Stanton se na muže ještě chvíli pronikavě díval a pak pokračoval nahlas, obrácen ke všem v místnosti shromážděným:

"Aby bylo jasno, pánové: Vy všichni jste zaměstnanci armády. To, že nenosíte uniformy, ale bílé pláště, na tom nic nemění. Budete plnit mé příkazy, nebo se budete zodpovídat z jejich nesplnění před vojenským soudem. Dávám vám své slovo, že se o to osobně postarám!"

Jeho slova měla očekávaný účinek. Více či méně hlasitě mumlavé protesty umlkly a překvapení a zmatek ve tvářích mužů vystřídal úlek. Jen jeden se pokusil ještě odporovat.

"Ale nejsme kompletní, pane. Chybí profesor Schneider a Jenkins."

"Profesor Schneider," přerušil ho Stanton, "stejně neměl nic konkrétního na práci, pokud jsem to viděl správně. A pokud jde o Jenkinse," ukázal na prázdnou židli u kontrolního pultu gama-cyklotronu, "převezmu jeho úkol já. Nebo si myslíte, že nedokážu obsluhovat páku?"

"Samozřejmě, pane," řekl muž chvatně. "Jenomže je to..."

"Tak dobrá," přerušil ho Stanton. "Pokud nehovoří nic proti tomu, abychom pokračovali v práci, měli bychom se do ní dát. Jedině že by mi někdo řekl skutečně pádný důvod, proč to neudělat. Ale varuji vás," dodal, když se jeden muž chystal cosi odpovědět. "Prověřím to. A pokud se ukáže, že to byla lež, pak se ten, který to řekne, bude muset zodpovídat před soudem z velezrady."

Přinejmenším tato poslední výhrůžka byla naprosto přehnaná - tak jako zřejmě všechno to, co Stanton žádal. Nebyl si ani jist, zda by mu vojenský soud, jímž těmto mužům vyhrožoval, dodatečně opravdu přiřkl autoritu, aby se ujal vedení projektu. Přesto už mu nikdo neodporoval. Jeho uniforma, čtyři hvězdičky na výlozce a nejspíše i suverenita, s jakou hovořil, jim v tom bránila. Stanton najednou pochopil, že tihle muži se ani příliš neliší od těch, s nimiž měl co do činění normálně. Přesto, že nosili bílé pláště, byli v jistém smyslu také vojáky a Schneider byl jejich velitelem. A právě jim teď dal Stanton najevo, že zase Schneiderovým velitelem je on.

"Udělejte, co jsem vám řekl." Pokynul technikovi, kterému přikázal, aby přinesl novou klec. Muž ještě na malou chvíli zaváhal, ale pak poslušně vstal a obrátil se ke dveřím. Krátce předtím, než opustil místnost, Stanton na něj ještě jednou zavolal. "Ještě něco," řekl, "ani slovo Schneiderovi. Považujte jej za dočasně suspendovaného."

Stanton udělal příslušné gesto směrem k jednomu ze svých pobočníků. Ten se vydal za technikem, aby se postaral,

aby rozkaz byl vykonán a Schneider se nic nedozvėděl.

Stanton zamřřil k Jenkinsovu místu, posadil se a vrhl vyzývavě netrpělivý pohled na muže kolem. Chvilí to ještě trvalo, ale nakonec muži jeden po druhém zaujali svá místa a zapnuli počítače.

Navenek nebylo na generálovi nic poznat, ale v duchu si Stanton s úlevou oddychl. Věděl, že jeho poslední rozkaz byl riskantní. Poněvadž jím sám uvedl v pochybnost právě získanou autoritu. Ale nemohl si dovolit, aby se tady najednou objevil hysterický Schneider. Podle jeho názoru podlehl Schneider témuž omylu, jako většina civilistů totiž nabyt dojmu, že vojáci jako takoví a důstojníci zvláště jsou zásadně hlupáci. Vřak mu dá za vyučenou. Jen ať si klidně soptí a prská žluč, až se dozví, co Stanton udělal. Pokud experiment proběhne úspěšně - a o tom Stanton nepochyboval, profesor se zase uklidní. A pokud ne, bude to stejně jedno. Vřak se už najde někdo, kdo se přímo třese na to, aby dokončil jeho práci a sklidil slávu, která vlastně patří Schneiderovi.

Netrvalo to ani pět minut a muž s plexisklovou krychlí byl zpátky. Stantonův asistent už u něj nebyl. Pravděpodobně čekal venku, aby zadržel Schneidera, kdyby se náhodou vracel. Druhý voják zaujal postavení přímo u východu. Stejně jako Stanton nebyl ozbrojený, ale jeho uniforma a zarputilý výraz obličeje způsobovaly, že nikoho ani nenapadlo, aby v poslední chvíli odmítl poslušnost.

Místnost se postupně dostávala do téhož stavu, v němž se nacházela před Jenkinsovým zhroucením. Hlavní osvětlení zhaslo. Computery a monitory ožily. Stanton s uspokojením zaregistroval, že i mezi vědci zavládla tatáž nálada nervózního napětí, jako předtím. Ať už si o jeho počínání mysleli cokoliv, většina z nich byla pravděpodobně ráda, že dostane druhou šanci, že přece jen dokončí práci. Nikdo se přece nevzdává rád tak krátce před cílem.

Uběhlo dalších asi deset minut, pak kdosi řekl: "Generále. Jsme připraveni."

Stanton natáhl ruku po páce a opatrně ji posunul o nepatrný kousek vpřed. Zablikalo světlo. Dvacet metrů pod nimi začal gama-cyklotron podruhé toho dne tavit hmotu a antihmotu a uvolňovat tím nepředstavitelnou energii. Stanton ještě na vteřinu zaváhal, posunul páku dál a když nikdo neprotestoval, ještě o další kousek dopředu.

Vzduch nad plexisklovou krychlí se začal chvět, když kontrola výkonu dosáhla deseti procent. Stantonova ruka pevněji obepjala páku. Pociťl jemné mravenčení a nebyl si jist, jestli je skutečné, nebo si s ním pouze zahrávají nervy. Najednou ho napadlo, odkud vlastně vzal jistotu, že Jenkins skutečně utrpěl srdeční infarkt. Co když to bylo ve skutečnosti něco jiného - například vedlejší účinek záření, s nímž nikdo nepočítal?

Přesto sunul páku pomalu vpřed. Když dosáhl značky patnácti procent, začaly se obrysy krychle ztrácet. Z ničeho nic se objevila pastelová světla zelené, modré a červené barvy.

Dvacet procent. Krychli už teď téměř nebylo vidět. Obě krysy, které v ní vzrušeně pobíhaly, se změnilly v sotva rozeznatelné obrysy. Ve vzduchu byl cítit podivný cizorodý zápach.

"Dále?" zeptal se Stanton. Hlas se mu chvěl. Pohled měl jako v hypnóze upřený na krychli, kterou už téměř nebylo možné rozeznat.

Po chvíli odpověděl jeden z techniků: "Ano. Ale velice opatrně. Così... se tam děje."

Pětadvacet procent. To mravenčení bylo skutečné, Stanton fyzicky cítil, jak se mezi oběma kovovými válci vytváří silové pole. Sunul páku dál. Dvacet šest procent. Dvacet sedm. Při osmadvaceti krychle zmizela. Stanton docela zřetelně viděl stěnu, ležící za aparaturou.

Na vteřinu.

Pak se mezi kovovými válci cosi objevilo. Chvění. Vzduch se vlnil, chvěl, prohýbal neuvěřitelným způsobem. Stanton pociťl závan extrémního horka, ale byl příliš rychlý, aby ho skutečně popálil a o zlomek vteřiny později zalila laboratoř záplava oslňujícího jasu.

Stanton vykřikl a zakryl si dlaněmi obličej. Muži za ním křičeli, cosi se s třeskotem rozbilo a bzučení a pípání počítačů bylo stále zmatenější.

Světlo zhaslo stejně rychle jako horko. Přesto měl Stanton ještě několik vteřin víčka zavřené. Pak se odvážil odtáhnout dlaně a otevřít oči.

Jiskření mezi kovovými sloupy zmizelo. Místo něj spatřil Stanton cosi, co v něm vyvolalo směs ohromení a hrůzy a co by v první chvíli nedokázal popsat, protože se mu pro to nedostávalo slov.

Bylo to jako trhlina, žhnoucí, škubající se rána s odchlípenými okraji, za kterou ležela temnota stokrát hlubší než vesmír a tisíckrát prázdnější. A přesto se v oné prázdnosti cosi hýbalo. Stanton nemohl rozpoznat co, protože to nebylo vidět a nebylo to hmotné. Byl to pouhý pohyb, plynutí, let hlubinami prostoru a času, jako by v jedné vteřině sledoval zrod vesmíru.

"Bože můj!" zašeptal kdosi. "Co je to?"

A pak už ta temnota nebyla prázdná. Tma se zhmotnila a cosi malého, hnědého, s pískovými skvrnami vyrazilo z oné trhliny a řítilo se rovnou na Stantona!

Generál vykřikl a instinktivním pohybem si zakryl rukama obličej. Příšerná rána ho smetla ze židle na zem. Kolem něj se náhle strhl povyk pronikavých výkřiků. Così teplého mu lezlo po zápěstí.

Stanton dopadl na zem tak tvrdě, že na dvě nebo tři vteřiny ztratil vědomí. Když se zase probрал, naskytl se mu pohled, který byl stejně hrůzostrašný, jako fantastický.

Na jeho prsou spočívala jakási příšera. Byla o něco větší než vlčák, ale mnohem delší. Kdyby byl Stanton schopen to odhadnout, řekl by, že ta hnědá a pískově pruhovaná bestie měří od hlavy ke konci ocasu asi tři metry.

Jenže to nedokázal. Byl schopen pouze zírat na rozšklebený veverčí obličej, který na něj hleděl ani ne z metrové výšky. V tlamě, která byla ve srovnání s téměř útlým tělem obrovitá, se blýskaly dvě řady stejně úžasně velikých zubů, jimiž to cosi požívačně přežívykovalo. Z tlamy minidinosaura vytékala krev a sliny a kapaly Stantonovi do tváře a na hrud.

Ta příšera ovšem nebyla jediná. Místností se pohybovaly groteskně působícími, ale mohutnými skoky ještě tři další bizarní stvůry vzdáleně připomínající malé tyranosaury. Změť pronikavých výkřiků a řinčení a praskání rozbíjeného skla

a převráceného nábytku dokazovalo, že Stanton nebyl jediným, koho ty malé bestie napadly. Zasténal. Potvora, která mu ještě pořád dřepěla na prsou a mohutnými zadními tlapami a dlouhým ocasem mu tlačila tělo k zemi, zareagovala na ten zvuk. Naklonila hlavu a pozorně se dívala dolů. V očích jako by se jí zákeřně zablýsklo. Stanton se pokoušel netvora ze sebe odstrčit, ale neměl k tomu dost síly. Něco nebylo v pořádku s jeho pravou rukou. Ztrápeně se na ni podíval - a strnul. Definitivně poslední myšlenkou, která generála Stantonova před smrtí napadla, bylo, že teď už věděl, co ta bestie s takovým požitkem přežvykovala. Pak čelisti cvakly podruhé. Tentokrát zamířily na jeho krk.

Bylo to až příliš snadné. Alespoň zpočátku. Littlecloud měl na své straně moment překvapení. Přivítal muže ranou, která ho sice nezneškodnila, ale vyrazila mu dech a tím ho také zbavila možnosti, aby vykřikl. Policista upustil na zem formulář na otisky i inkoustovou podušku, které přinesl a zkroutil se bolestí. Přesto ale bleskurychle sáhl po zbrani. Littlecloud mu ji vyrazil z ruky, rychlým pohybem se dostal za něj a paží mu obepjal krk.

"Jestli budeš rozumný, nic se ti nestane," zasyčel. "Můžeme si promluvit?"

Muž nemohl odpovědět. Po dvou či třech vteřinách však naznačil pohyb, který bylo možné si vysvětlit jako přikývnutí, a tak Littlecloud poněkud povolil stisk jeho hrdla. Muž sípavě zalpal po dechu, ale nepokusil se vykřiknout, nebo se dokonce bránit.

"Takže fajn," řekl Littlecloud. "Asi víš, jak to chodí. Jak se odtud dostanu?"

"Polib mi šos," odsekl policista.

To Littlecloud neudělal, ale jen krátce trhnul rukou, na což jeho zajatec zareagoval bolestným zaúpěním.

"Takže ještě jednou," řekl Littlecloud. "Jak se odtud dostanu - tedy bez toho, aby po mě pálili tví kamarádi?"

"Vůbec nijak," odpověděl policista. "Měj rozum, člověče. Nemáš šanci."

"Mám tebe," připomněl Littlecloud.

"No a? Co chceš udělat? Zabit mě?" Muž se krátce uchechtl. "Víš, co se dělá s tím, kdo zabije policistu?"

"Kdo mluví o zabiti?" zeptal se Littlecloud. "Neboj se, nemám v úmyslu tě zabít. Ale zlomím ti loketní kloub. Můžu ti říct, že to zatraceně bolí."

"No tak dobrá!" vydechl policista. "Povím ti to."

"To už zní líp," řekl Littlecloud. "Takže?"

"Je tady zadní východ, na parkoviště. Možná se tamtudy dostaneme ven nepozorovaně. Pokud nikdo nepůjde na záchod, nebo se náhodou nebude vracet hlídka. Ale ani tak nemáš šanci. Nedostaneš se z města."

"To se musí nejdřív vyzkoušet," odpověděl Littlecloud. "Kam potom venku - doleva, nebo doprava?"

"Doprava," odpověděl zajatec, "pak dveřmi na konci chodby."

"Tak jdem," řekl Littlecloud.

Vyšli z kanceláře a vstoupili do úzké, spoře osvětlené chodby, z jejíchž stěn začala oprýskávat barva. Nebylo vidět nikoho, ale když procházeli kolem dveří toalet, zaslechl Littlecloud, jak za nimi někdo spustil splachování. Dloubl svého zajatce a popohnal ho dopředu. Z policejní stanice vyšli neopozorováni.

"Prima," řekl Littlecloud, když vyšli na neosvětlené parkoviště. "Zdá se, že až dosud jsi mluvil pravdu. Kde jsou klíčky od auta?"

"Uvnitř," odpověděl policista. "Myslíš si snad, že je tahám s sebou, ty troubo?"

Littlecloud si povzddechl. Ten muž měl samosebou pravdu - i pokud šlo o označení, které mu dal. Na druhé straně - zřejmě by se stejně v ukradeném policejním autě nedostal daleko. Pohledem pátravě přelétl po parkovišti a zarazil se u pochromovaného Harley Davidsona.

"Komu patří támhle ten bourák? zeptal se.

"Mainlandovi," odpověděl policista. "Od něj pracký pryč. Poručík tě rozsápe na kusy, jestli se jenom té motorky dotkneš."

"Mainland?" Littlecloud se zachechtal. "No to je paráda. Můžeš mu vyřídit, že mu tu jeho mašinu budu opatrovat jako oko v hlavě - tedy, pokud tě nebude moc bolet hlava."

"Bolet hlava?" zeptal se policista. "Proč by mě měla bolet?"

Littlecloud ho praštil zaťatou pěstí do týla a zachytil ho, když se mu poskládal do náruče. Odvlekl omdlelého do temného kouta kus dál ode dveří. Jeho zmizení bude určitě brzy odhaleno, ale s trochou štěstí bude trvat dobrou půlhodinku, než Mainland zjistí, jak utekl. Pokud všechno půjde dobře, mohl by být do té doby už mimo město.

Ani ne za minutu Littlecloud zkratem sepnul zapalování Harleye a vyjel ze dvora policejní stanice.

Skutečně uplynulo méně než dvacet minut, když dorazil vrtulník z Las Vegas, vzdáleného pětadvacet mil. Helikoptéra musela vystartovat bezprostředně po telefonátu a její posádka se projevila jako skuteční profesionálové. Rychle a s rutinní samozřejmostí mužů, kteří každý pohyb prováděli už natisíckrát, naložili Jenkinse do helikoptéry, provedli první ošetření - což Schneiderovi alespoň potvrdilo, že inženýr je ještě naživu. Během posledních pěti minut, co čekal na vrtulník, se ani nepohnul a dýchal tak povrchně, že se Schneider bál, aby si ho neodvezli už mrtvého.

Takže se mu teď velice ulevilo, když se stroj zase zvedl a s vrčícími listy rotoru zmizel v noci nad pouští. Jenkins byl v dobrých rukou. Pokud vůbec měl šanci, pak s těmito lidmi. Přesto v Schneiderovi zůstal pocit neodbytných obav. A to nejen proto, že myslel na mladého technika.

Schneider se cítil osobně odpovědný za každého ze svých spolupracovníků, ale jeho úvahy se během toho ubíjejícího

čekání ubíraly stejnými cestami jako Stantonovy, když se dotkl páky a pocítil mravenčení pulzující energie. Co když Jenkins nepodlehł jen srdečnímu infarktu, ale stal se obětí síly, kterou možná, aniž to tušili, uvolnili?

Vešel znovu do vstupního traktu laboratorního komplexu a čekal, až počítač zkontroluje jeho průkaz a uvolní vnitřní dveře. Ale nezamířil rovnou zpátky k laboratoři, nýbrž zvolil opačný směr - ke kantýně. Stanton a jeho lidé už na něj jistě netrpělivě čekají, ale to mu je jedno. Nechtěl teď generála vidět. Jejich předchozí hádka celou záležitost neuzavřela, to dobře věděl. Naopak - byl to jen začátek měření sil, které se zdálo být neodvratné. A o němž si Schneider vůbec nebyl jist, zda v něm zvítězí. Potřebuje prostě ještě trochu času, aby se na ně připravil.

Přes pozdní hodinu nebyla kantýna prázdná. Schneider vešel do velké místnosti koncipované veskrze ve futuristickém designu ze skla a chrómu. U jednoho stolu hned vedle dveří seděli dva technici a na druhé straně místnosti si všiml dvou námořníků v pískových pouštních uniformách. Ten pohled Schneidera v první chvíli překvapil, protože ti muži nebyli důstojníci, ale nižší hodnosti mužstva a byli ozbrojeni. Teprve po chvíli si uvědomil, že to jsou zřejmě Stantonovi řidiči. Kývl na pozdrav oběma technikům, přehlédł vojáky a zamířil k automatům na kávu.

Schneider neměl náladu k rozhovorům. Přesto se posadil u stolu vedle dvou techniků a odpověděl na jejich přátelské pokývnutí. Nechtělo se mu mluvit, ale ještě méně chtěl zůstat sám. A tak sice vyhledal blízkost těch mužů, ale zároveň se posadil tak, že ho nemohli bezprostředně oslovit. V duchu přemítal, kolikrát tady asi ještě bude sedět a popíjet kávu. Dnešní večer nepřinesl nic víc než nezdařený experiment. Ta katastrofa celý projekt zase zdrží o celé měsíce, ne-li o roky. Dokud nebudou vědět, co se skutečně stalo, nemohli v žádném případě uvažovat s opakováním pokusu. Světlo zablikalo. V podstatě to bylo jen krátké zachvění, kterého by si Schneider snad ani nevšiml, kdyby jeho pozornost na chvíli upoutalo něco jiného. Ale všiml si toho a okamžitě pochopil, co to znamená.

"Stanton!" řekl nahlas. "Ten zatracený blázen!" Chvatně vyskočil a vrhl se ke dveřím. V poklusu kývl na techniky. "Pojďte se mnou! Rychle!"

Muži vyskočili, ale ze svých míst se zvedli i vojáci a utíkali za Schneiderem, který vyrazil do chodby. Asi neměl jméno jejich velitele vykřiknout hlasitě.

Na to už ovšem nemyslel, když se mohutnými skoky blížil ke schodišti. Byl tam sice výtah a jeho dveře byly otevřené, ale on ho ignoroval. Do laboratorního traktu v druhém sklepním poschodí se dostane rychleji po schodech. Řítil se po nich dolů a bral je po dvou. Přes svůj věk přitom vyvinul rychlost, které by sotva stačili i mnohem mladší muži. Světlo opět zablikalo a o vteřinu později Schneider ucítil, jak se docela jemně začala chvět zem.

"Ten idiot!" vykřikl v běhu. "Ten zatracený idiot!"

"Ale, pane profesore, copak se vlastně děje?" zvolal jeden z techniků.

Schneider neodpověděl a raději si šetřil dech k tomu, aby mohl běžet rychleji. Vztekal se skoro stejnou měrou na sebe jako na Stanton. Zatraceně, vždyť věděl, jak velice generál naléhal, aby se v experimentu pokračovalo - proč ho nechal v laboratoři jen na vteřinu samotného?

Schneider se dostal - ještě stále s pětmetrovým náskokem - do chodby, na jejímž konci byl příchod k pokusné laboratoři. Dveře byly zavřeny a před nimi stál se založenými rukama jeden z uniformovaných Stantonových průvodců. Když se Schneider přiblížil, postoupil o krok dopředu a snažil se nasadit zarputilý obličej.

"Z cesty!" zvolal Schneider.

Voják se ani nehnul. "Je mi líto, profesore," řekl, "mám rozkaz nepustit vás dovnitř."

"Jak prosím?" Schneider byl tak vyveden z míry, že v první chvíli ani nepocítil vztek. Ale opravdu jen v první chvíli - pak doslova zrudl.

"Jděte mi z cesty!" zařval. "Ten váš takzvaný generál tady nemá co poroučet!"

Chytil muže oběma rukama za ramena, aby ho odtáhl ode dveří násilím, jenže svůj štíhlý protějšek podcenil. Muž stál před ním jako vrostlý do země. Jemným tlakem odstrčil Schneiderovy ruce z ramenou a kousek dál od sebe.

"Buďte rozumný, profesore," řekl. "Plním jen rozkaz."

"Rozumný?" Schneider těžce oddychoval. "Víte vy vůbec, co tam ten šílenec uvnitř dělá?" Pokusil se muže ještě jednou odstrčit stranou, ale opět bez úspěchu.

Schneiderovi se hlavou honily myšlenky. Chvilí nebyl dalek toho, že důstojníka opravdu napadne. Jenže voják nebyl sám. Stejně jako oba technici, zastavili se několik metrů opodál i oba námořníci a sledovali scénu se smělým zmatkem a bezradností. Všem bylo jasné, na čí stranu by se přidali, kdyby přišly ke slovu pěsti. A přes všechnu zlost si Schneider zachoval natolik jasný rozum, aby to pochopil. A tak namísto aby udělal to, co měl v úmyslu - totiž praštit toho chlapa pěstí do tváře - apeloval na vojákův rozum.

"Prosím vás, pusťte mě tam!" zažadoňil. "Váš generál ani nemá ponětí, co může udělat! Zatraceně, ten idiot nás může všechny zabít!"

Poslední slova vykřikl a na krátkou chvíli to vypadalo, jak by měla úspěch. Voják viditelně znejistěl. Ale pak zavrtěl hlavou.

"Je mi líto, profesore, ale..."

Dál se nedostal. Za dveřmi se ozval svištivý zvuk, který dlouho dozníval. Jen o zlomek vteřiny za ním následovaly zmatené výkřiky a dunivý hluk.

Šest mužů na chodbě na chvíli strnulo leknutím. Pak se současně pohnul důstojník i Schneider. A to tak překotně, že si navzájem překáželi, když dveře otevřeli a vrhli se dovnitř.

Přední část laboratoře byla prázdná. Vzduchem se ozývalo příšerné vytí a hučení a přes stěnu z pancéřového skla, která oddělovala zadní třetinu místnosti, sem pronikala doslova bouře oslnivých různobarevných záblesků. Pořád ještě bylo slyšet výkřiky a třeskot rozbíjeného skla a plastů.

Ale nebylo vidět, co se děje.

Schneider zůstal stát šokovaný a současně vydešený a zíral do prostoru za skleněnou stěnou. Výkřiky a ničivý hluk

postupně utichly, přičemž se nezdálo, že by ustávaly, ale spíše se vzdalovaly. I záplava záblesků pomalu slábla.

"Ale... to... přece... není možné."

Schneider nevěděl, kdo z mužů ta slova vykoktal, ale nevšímal si toho a pomalu se s rozbušeným srdcem blížil ke skleněné stěně. Křik mezitím docela umkl a světla zhasla.

Celá pokusná laboratoř zmizela.

Namísto ní byla za desetimetrovou skleněnou stěnou takřka neproniknutelná zmrzlá listí, větví, šlahounů kapradin a houští. Zmrzlá zeleně pronikalo podivně jasné, ostré světlo. Všude vládlo zmatené hemžení.

"Profesore, co je to?" zeptal se důstojník přidušeně. "Kde je, k čertu, generál?"

"Nemám... ponětí," zamumlal Schneider. "Bože můj, co... je to?"

Postoupil o krok blíže ke skleněné stěně, ale neodvažoval se jí dotknout. Jeho pohled visel jako přikovaný na zeleném bujném houští za sklem. V první chvíli měl dojem, že se dívá do docela normální džungle, ale nebylo to tak. Něco na té džungli nebylo tak, jak by mělo být.

"Chci odpověď, profesore," řekl důstojník. "Na čem jste to pracovali? Kde je generál?!"

"Támhle, na druhé straně," odpověděl Schneider tichým, téměř nezvučným hlasem. "Ať už je to cokoliv."

Tahle džungle. Co jen na ní bylo tak zvláštního?

Důstojník na něj chvíli zamyšleně hleděl a pak projevil úžasnou odvahu, když se najednou otočil a zamířil ke dveřím.

"Co chcete udělat?" zeptal se Schneider vyděšeně.

"Jdu pro generála," odpověděl důstojník.

Schneider si popravil zřejmě poněkud unáhlený úsudek o tom člověku. To, co považoval za mimořádnou odvahu, byla zřejmě jenom mimořádná hloupost.

"Tam?" zeptal se.

"Jedině, že byste dal přednost tomu jít tam sám," odpověděl muž, "nebo mi řekl, co se tady, k čertu, vlastně děje."

Schneider se chystal k ostré odpovědi, ale v téže chvíli zaregistroval v bujném porostu za skleněnou stěnou pohyb - a tu si uvědomil, co je na téhle džungli tak podivného.

"Být vámi, nedělal bych to," řekl tiše.

"Jo?" důstojník přimhouřil oči. "A proč, jestli se smím zeptat?"

Schneider beze slova zvedl ruku a ukázal do džungle. Důstojníkův pohled zamířil oním směrem - a jeho obličej rázem ztratil barvu.

Na rozdíl od Stantona Schneider okamžitě poznal stvůru, která proti němu stála. Nebyl sice paleontologem, ale pochopil, že má před sebou nejprominentnějšího zástupce druhu vzpřímeně se pohybujících dvounohých dinosaurů: byl to Deinonychus. Tvor nedosahoval ani výšky dospělého muže, ale tento dojem vznikl jen díky předkloněné poloze, v níž se pohyboval. Od hlavy ke špičce ocasu mohl měřit dobrých tři a půl metru a snad nejnápadnější na něm byly dlouhé, téměř lidsky vypadající ruce. Tříprsté dlaně byly zakončeny desetimetrovými drápy, ostrými jako břitva. V úzké hlavě se blýskal chrup vzbuzující hrůzu. Z jediného pohledu do velkých temných očí toho tvora Schneider pochopil, že to, co se tvrdilo o údajné tuposti vymřelých obřích ještěřů, není pravda.

"Bože můj!" vydechl důstojník. "Co je to?"

Schneider zvedl vyděšeně ruku, když si všiml, že jeden z vojáků vytáhl pistoli a namířil na dinosaura.

"Ne!" řekl chvatně.

"Ale... ale ta potvora, pane!" protestoval námořník.

"Nic nám neudělá," odpověděl Schneider. "Skleněná stěna nás ochrání." Zvedl ruku a zaklepal prstem na sklo, aby potvrdil svá slova. "Je to deset centimetrů tlusté pancéřové sklo. Ani takový netvor nemůže tabuli prorazit. Nemějte strach."

Voják zaváhal. V jeho obličejích se mísila nejistota se strachem, ale nakonec přece jen zřejmě zvítězila důvěra ve Schneidera. Ani ne tak v něj, jako člověka, ale jako ve vědce, kterým byl. Pomalu spustil zbraň a Schneider se opět s úlevným oddechnutím otočil.

Ani on sám nebyl docela přesvědčen o tom, že tabule skla jim zaručuje absolutní bezpečí. Nikdo předtím takového živého tvora neviděl. Všechno, co bylo doposud k dispozici, bylo jen několik kostí a přibližná představa, jak tato stvoření mohla vypadat.

A teď to Schneider vidí na vlastní oči.

Zatímco stál a díval se na bujnou pravěkou krajinu za sklem, zmizel i poslední zbytek strachu. Jeho místo zaujalo stále silící okouzlení a vzrušení. Vědec v něm se pokoušel důrazně přesvědčovat, že to, co si myslí, že vidí, nemůže být v žádném případě to, co vidí skutečně. Vždyť to je nemožné, naprosto vyloučené.

Ale jeho vlastní oči dokazovaly opak a reakce ostatních rovněž.

"To je... neuvěřitelné," šeptal, "nepředstavitelné! Víte, co je to?" Ukázal na vzpřímeného šedohnědého ještěra, který pořád ještě stál tři čtyři metry od nich a klidně opětoval jejich pohled. Schneider v duchu s mírným náznakem znepokojení uvažoval, zda ho ten tvor také vidí tak zřetelně. Zaplašil tu myšlenku.

"Ne," odpověděl důstojník. Právě si stoupl vedle něj a pozoroval dinosaura mnohem ustrašenějším pohledem než Schneider. "Něco takového jsem ještě nikdy neviděl."

"Také jste nemohl," řekl Schneider. Jeho hlas se chvěl úctou. "To je Deinonychus. Chápete to? Živý Deinonychus!"

"Chápu," odpověděl důstojník hlasem, který prozrazoval, že nechápe vůbec nic. "Myslíte nějaký druh dinosaura?"

"Ne nějaký druh," opravil ho Schneider. "Skutečný dinosaur! Copak nechápete, co to znamená?" Začal vzrušeně gestikulovat směrem ke skleněné stěně. "Tehle druh vymřel asi před sto miliony let! Víte, co Stanton provedl?"

Otevřel... okno do minulosti!"

"Ale vždyť vy jste vůbec neexperimentovali s časem!?" řekl důstojník.

Už jen naivita, kterou ta otázka prozrazovala, by za normálních okolností způsobila, že by Schneider vybuchl - jako by se s časem daly provádět pokusy! Teď ale odpověděl vážně:

"Experimentovali jsme s vysokoenergetickými poli. S... něčím docela novým. Možná dokonce novějším než jsme si sami uvědomovali."

"Takže jinými slovy: vy sám jste nevěděl, co děláte."

"Ještě před chvílí bych to byl vyjádřil jinak," přiznal Schneider. "Ale teď..." učinil pohyb, který byl čímsi mezi zavrtěním hlavou a pokrčením ramen. "Obávám se, že máte pravdu. Ať už udělal Stanton cokoli - s tímhle nikdo nepočítal."

"Ale kde je?" trval na svém důstojník.

"To nevím," odvětil Schneider. "Možná tam, na druhé straně. Možná... nikde."

Deinonychus se pohnul. Dosud stál nehnutě a pozoroval Schneidera a ostatní, ale když se teď probral ze strnulosti, udalo se to tím prudčeji. S rychlostí a elegancí, která byla u tvora jeho rozměrů a stavby těla přímo absurdní, se otočil a zmizel zase v porostu.

"Neuvěřitelné," opět zašeptal Schneider. "Okno do času! To je... tisíckrát fantastičtější než všechno, co jsem si kdy odvážil představit! Mohl by to být největší objev od vynálezu kola!"

"Mohlo by to také být to poslední, co jste kdy objevil, pokud mi neřeknete, kde je generál," ozval se důstojník.

"Pochopte už konečně, že to nevím," odpověděl Schneider. Hovořil klidně, shovívavým tónem, jakým se mluví s umíněnými dětmi. "Možná jsou všichni mrtví. Možná jsou... někde. V jiné době. V jiném rozměru."

"Ale možná taky tam." Důstojník ukázal na pravěkou krajinu.

"Možná," odvětil Schneider. Ale v téže chvíli pochopil, že jeho odpověď byla chybou.

Důstojník se rázně otočil a zamířil podruhé ke dveřím. "Svobodníku, následujte mne!"

"Snad... tam... nechcete!" zasípal Schneider.

"Přesně to, profesore, chceme," odpověděl důstojník nerudně. "Sám jste řekl, že nikdo neví, co se s generálem a ostatními stalo. Možná jsou mrtví. Ale možná také ještě žijí. A třeba jsou támhle. Pokud je to tak, najdu je."

"Ale to nesmíte!" protestoval Schneider. "Proboha, ne!" Udělal krok směrem k důstojníkovi, ale hned se zarazil, když mu cestu zastoupil voják.

"A kdo by mi v tom měl bránit?" zeptal se důstojník. Chladně se usmál. "Nemějte obavy, profesore. Nikomu neprozradím, že jste těmi dveřmi nevešel první."

"Vy mi nerozumíte," řekl Schneider velmi klidně, ale také velmi vážně. "Pokud je to skutečně brána do minulosti, pak přes ni nemůže jen tak projít nikdo. Ani já ne. Pochopte mne, je to životu nebezpečné. Nejen pro vás!"

"Myslíte kvůli té příšeře?" Důstojník kývl hlavou na zbraně obou námořníků. "Nemějte obavy. S tímhle si poradíme."

"Ne, tak to nemyslím," odpověděl Schneider vážně. "Mluvíme o tom, že je to naprosto jiný svět, nejen jiná země s pár podivně vyhlížejícími zvířaty a rostlinami. Mluvíme o nemocech. Mluvíme o nebezpečích, která si ani nedovedete představit. Mohl byste přinést nazpět něco, co do naší éry nepatří."

"Jak to myslíte?" zeptal se důstojník. Alespoň se zarazil a nepokračoval v chůzi.

"Mezi námi a támhle tím světem," odpověděl Schneider, "leží přes sto milionů let. Je to naprosto jiný svět. Každá rostlina, každé zvíře je jiné. Vzduch by mohl být jiný. Ani mikroorganismy, které existují v dnešním světě, nejsou tytéž jako kdysi."

"Mikroorganismy?" důstojník se uchechtl. "Máte strach, abych neinfikoval dinosaury chřipkou?"

Schneider vážně přikývl. "Když přišli do téhle země první běloši, zabili tisíce Indiánů," řekl. "Zcela neúmyslně, protože je nakazili planými neštovicemi. Nemocí, která byla pro Evropany naprosto neškodná - ale pro Indiány smrtelná. Totéž by se mohlo stát tady. Mohl byste... být zodpovědný za konec dinosaurů, chápete?"

"Vymřeli ale přece před sto miliony let?" zeptal se důstojník.

Schneidera se začalo zmocňovat cosi jako zoufalství. "Ale pochopte mě přece!" řekl. "Mohl byste přivodit zánik našeho světa!"

"Blbost," odpověděl důstojník. A pak natáhl paži, otevřel dveře a vešel jimi.

Schneider instinktivně zadržel dech. A čtyři další zřejmě také. Ale nic mimořádného se nestalo - důstojník nezmizel ani zem se nerozestoupila, aby ho pohltila. Muž prostě udělal krok dveřmi, jako se chodí docela normálními dveřmi, a ocitl se na druhé straně. Na dvě tři vteřiny ho Schneider mohl pozorovat jak dveřmi, tak přes skleněnou tabuli. Pak přemohl ohromení a pospíšil za mužem, aby ho následoval.

Přesto ještě v poslední vteřině zaváhal učinit rozhodující krok. Srdce mu na jeden jediný úder vynechalo. Náhle pocítil, jak důležitý, jak neuvěřitelně vzácný a jedinečný je tento okamžik. Uvidí něco, co ještě žádný člověk na vlastní oči nespátřil. Všechny strach a všechny pochyby byly ty tam.

Profesor Carl Schneider se ještě jednou zhluboka nadechl a pak učinil jediný krok, jímž vyšel ze svého světa a vkročil do prostředí, které zaniklo před miliony a miliony let.

Byly skoro čtyři hodiny, když Littlecloud vyjel z města. Ještě necelá hodina do západu slunce. Jenže mu bylo jasné, že tím teprve problémy začnou.

Nebylo to ostatně to jediné, co si během poslední půlhodiny uvědomil. Pokud vůbec bylo něco, co se Marcu Littlecloudovi vepsalo do vědomí pořádně velikými písmeny, pak to bylo zjištění, že se choval jako dokonalý idiot. Jeho útek probíhal až dosud naprosto hladce. Motorku odstavil o jeden blok domů dál od svého hotelu a zbytek cesty došel pěšky, aby nezanechal stopy. Okolnost, že se ubytoval v hotelu, který byl i pro špatně placeného vojáka z povolání přinejmenším dvě třídy pod jeho úroveň, se ukázala jako výhoda: Nikdo v téhle špeluňce se ho neptal na doklady, když přišel. Pokoj na tři dny, po které chtěl v Las Vegas zůstat, zaplatil předem, a to bylo také jediné, co muže

v recepci zajímalo. Littlecloud si byl jist, že si ten člověk nevzpomene ani na jeho jméno, ani na cokoliv jiného. Když si sbalil věci a očistil od svých otisků alespoň kliky dveří, telefon a vodovod v koupelně, přece jen pro jistotu odešel z hotelu zadním východem. Pak se vrátil k Mainlandovu "vypůjčenému" Harleyi a odjel z města na sever. Littlecloud si byl naprosto vědom faktu, že se už teď chová jako těžký zločinec na útěku. Ale copak měl na vybranou? Sám se dostal do takového průšvihů, že už teď nemohl jinak, než pokračovat a modlit se, aby se mu podařilo odjet z tohoto státu dříve, než Mainland zatroubí halali k lovu na něj. Vždyť zbil policistu - a přesně vzato ho dokonce předtím držel jako rukojmí - a ukradl Mainlandovu motorku. Už jen to samo o sobě by mu jistě vyneslo dva až tři roky. Littlecloud už sám nevěděl, co to do něj vjelo, že se choval tak idiotsky. Chvilí uvažoval, ve kterém okamžiku těhle osudové noci se vlastně dopustil rozhodující chyby, ale k uspokojivé odpovědi se nedopracoval. Zřejmě už hned na začátku. Nikdy do toho kasina neměl vstoupit. Ne, pomyslel si zkroušeně a vztekly sám na sebe - Mainland neměl tak docela nepravdu. Choval se jako Indián na válečné stezce. A dostal za vyučenou. Littlecloud zapudil tu myšlenku. Co se stalo, stalo se. Důležitější teď je, aby se nedopustil ještě další chyby. Možná už to, že ukradl zrovna Mainlandův motocykl, bylo takovou chybou. Byl to nádherný stroj - podle všech pravidel umění stavěná Electra Glide, která vypadala, jako by se skládala jen z chrómu, zrcátek a nablýskaných součástek a jejíž mohutný motor objemu 1 200 kubíků ho unášel devadesátimílovou rychlostí na sever a Littlecloud přitom tu rychlost téměř necítil. Nebyl fandou do motocyklů, ale i tak věděl, že ten stroj musel stát celé jmění. Pokud měl Mainland až dosud jen čistě profesní zájem na tom, aby ho dostal do vězení, pak mu k tomu dal krádeží motocyklu ještě důvod osobní. On na poručíkově místě by každopádně rozpoutal pravé peklo, aby tuhle náheru dostal zpátky. Ve zpětném zrcátku se objevila dvojice reflektorů, a to bylo dost divné - Littlecloud jel devadesátkou, překročil tak maximální rychlost na dálnici téměř dvojnásobně. Přesto se reflektory pomalu přibližovaly. Littlecloud zareagoval čistě instinktivně. Vypnul světlo, ubral plyn a přibrzdil, přičemž dbal pečlivě na to, aby použil pouze motorovou brzdu a neprozradil se brzdovým světlem. Littlecloud brzdil dál, nakonec sjel ze silnice, vyjel dobrých dvacet třicet metrů do pouště a zastavil. Rychle sesedl, položil Harley na bok. Jedno zrcátko s křápnutím prasklo. Další tři měsíce, jestli se dostane do rukou Mainlandovi, pomyslel si Littlecloud zkroušeně. Přinejmenším. Dvojice reflektorů se rychle blížila. Littlecloud se chvatně přikrčil za stroj. Vůz profícel nejméně stovkou mil za hodinu kolem jako přízrak. Přesto ale ne tak rychle, aby ho Littlecloud nemohl rozpoznat. Byl to vůz dálniční hlídky. Littlecloud začal v duchu nadávat. Neměl samosebou důkaz, že vůz byl v patách zrovna jemu, ale dalo se to tušit. A i kdyby ne, nejméně za hodinu, až vyjde slunce, bude jeho situace ještě zapeklitější. S touhle motorkou by byl nápadný jako strakatý pes. A na sever z města vedla jen tato jediná cesta. Mainlandovi stačilo, aby rozeslal vysílačkou popis Harleye. Nedalo se prostě uniknout. Littlecloud si přiznal, že udělal další chybu. Kdyby jel na jih, místo na sever, měl by hranice státu Nevada při východu slunce snad už za sebou. Na druhé straně Mainland patrně počítal s tím, že se pokusí právě o to. Bylo dost jisté, že dálnice vedoucí na jih už byla zablokována. Zatímco Littlecloud čekal na to, až v noci zmizí koncovky vozu před ním, v duchu si probíral alternativy, které mu ještě zbývaly. Mnoho jich nebylo. V podstatě zůstávala jediná, která měla něco jako vyhlídku na úspěch. Littlecloud počkal, až nebyla červená světýlka na severu vidět, z opatrnosti přidal ještě minutu. Pak motocykl zase postavil, nasedl a vyjel. Nezapnul světlo a nevrátil se ani zpět na silnici, nýbrž zamířil na východ, rovnou do pouště.

Pocit, že prožívá cosi jedinečného, úžasného, zůstal i poté, co prošel dveřmi a zastavil se. Zážrak trval dál a on byl jeho součástí. Schneider byl ohromen. Po tváři mu stékaly slzy, aniž by si toho byl vědom. Byl pohnut až do nejhlubšího nitra a ten pocit nepolevoval, nýbrž naopak byl stále silnější. Ať se podíval kamkoliv, objevoval nové zážraky, viděl nové, neuvěřitelné věci. Tady šupinatý kmen stromu, který nebyl stromem, ale pouze tak vypadal a při bližším pohledu se z něj vyklubala gigantická zvětšenina kapradiny. Tam keř, jehož domnělé květy se ukázaly jako drobné zubaté tlamičky, které na každé přiblížení reagovaly bleskurychlým scvaknutím. Ať se podíval kamkoliv, v jeho okolí nebylo jediného čtverečního centimetru, který by neskrýval nové překvapení, nový ohromující detail, a to i přesto, že kolem dokola vládla temná noc a všechno, co bylo vzdálené více než deset metrů, se slévalo do černých stínů. A přesto bylo i to málo, co Schneider viděl, víc, než dokázal vstřebat.

Do reality ho opět vrátil důstojníkův hlas.

"Vidíte, profesore," řekl, "svět nezanikl."

Schneider potřeboval několik vteřin, aby ta slova zcela pochopil. S námahou odtrhl pohled od zeleně tonoucí před ním ve tmě a otočil se k muži. "Cože?"

"Dokonce i já už jsem četl vědeckofantastické romány a vím co je to paradox času," odpověděl muž tónem, o němž si Schneider nebyl jist, zda zní spíše pobaveně, nebo je spíše příznakem začínající hysterie. "Vypadá to, že tím, že jsme stoupli na stéblo trávy, jsme svět, ze kterého pocházíme, nezničili."

Schneiderovi to nepřípadalo legrační. V důstojníkových slovech mohlo být více pravdy, než sám tušil. Pokud se skutečně nacházejí v nějaké vlastní minulosti, pak tu bylo velice reálné nebezpečí, že nějakým neuvědomělým činem, třeba jen pouhou maličkostí, změní celou budoucnost planety a tím i přítomnost. Naproti tomu - nedokazovala už sama okolnost, že ještě takto mohl uvažovat, že to všechno tak není?

Zdálo se, že důstojníkovi se ten jeho vlastní nápad zalíbil, protože se usmál, zvedl ruce před obličej a začal hýbat prsty.

"Všechno v pořádku," řekl vesele. "Pět na každé ruce. A plovací blány mezi nimi taky nemám."

"Nechte těch hloupostí," řekl Schneider přísně. Copak ten chlap vůbec nemá úctu před tím, co prožívá?

Důstojník se ještě chvíli smál a pak rázem zvážněl. "Máte pravdu, profesore," řekl. "Tohle není chvíle na žertování."

Jsmo tady konečně proto, abychom našli generála."

Na tohle už zase nemyslel Schneider. Nevěřil také ani, že Stanton je skutečně tady. Alespoň ne naživu.

"To je divné," řekl jeden z laboratorních techniků, kteří se za Schneiderem vydali - stejně jako oba vojáci. "Neměli bychom být deset metrů pod zemí?"

"Možná ležela úroveň povrchu tehdy níž než dnes," zamumlal Schneider.

"To docela určitě," řekl důstojník. "Jenom se otočte."

Schneider poslechl a užasle vytřeštil oči.

Bylo to, jako by dostal facku. Aniž by si tu myšlenku vědomě připouštěl, docela samozřejmě předpokládal, že vykročení z laboratoře je přivedlo rovnou do minulosti. A tak očekával, že ani za sebou nespátí nic než noční pravěkou džungli.

Namísto toho se díval do svého vlastního obličej, který se zrcadlil ve skle pancéřové tabule zapuštěné do železobetonové stěny. Ta se táhla dobrých dvacet třicet metrů dál a pak přešla do černého útesu, který čněl nad profesorem a ostatními do dvacetimetrové výšky. Jeho horní hrana byla příliš symetrická, než aby mohla být přírodního původu. Uběhlo několik vteřin, než Schneider skutečně pochopil, co ten fantastický pohled znamená.

Stěna před nimi byla přítomnost, čas, v němž se nacházela laboratoř a Nevadská poušť, čas, ze kterého pochází on a ostatní. A dělicí čára nebyla imaginární, nýbrž viditelná a hmatatelná. Ostrá hranice, oddělující laboratoř a skály, na kterých a ve kterých byla vybudována. Schneiderův pohled zabloudil doleva, tam, kde byla dělicí stěna k vedlejší místnosti. Zmizela. Spatřil přerušená vedení, obnažené kabely a přeseknuté ocelové nosníky, všechno jako by bylo precizně přeříznuto chirurgickým skalpelem.

"Budeme se moci... vrátit zpátky?" zeptal se váhavě jeden z techniků.

Schneider neodpověděl, ale viditelně sebou škubl. Na možnost, že dveře do minulosti třeba fungují pouze jedním směrem, vůbec nepomyslel.

Chvatně učinil kolem technika krok směrem ke stále ještě otevřeným dveřím.

A opět se ocitl v přední místnosti pokusné laboratoře. Jeho obavy byly neopodstatněné. Průchod fungoval oběma směry.

A přesto zůstal neodbytný pocit, že tady něco není v pořádku. Něco není tak, jak by mělo být - jak to přece být musí. Přes veškerou absurditu se dokonce i tehle zázrak řídil zákony logiky. A trvalo také pouhou chvíli, než Schneider pochopil, co to je.

Všechno fungovalo, světla svítila. Spatřil blikající kontrolky a běžící počítače, slyšel tiché hučení klimatizačního zařízení a cítil chvění cyklotronu, který pořád ještě pracoval a uvolňoval energii.

Nic z toho všeho už přece nemělo fungovat. Přes svou velikost nebyla laboratoř v podstatě ničím jiným než jediným nesmírně komplikovaným strojem, obrovským komplexem, jehož části byly prakticky všechny navzájem propojeny. A tahle obrovská mašinérie byla uprostřed přerušena. Výsledek by měl být tentýž, jako by někdo vzal nůž a překrojil jím vejpl živý mozek: okamžitá smrt. Ale tady fungovalo dál doslova všechno.

Schneider se celý zmatený vrátil zase k ostatním a podíval se podíval na přerušená vedení a přírodní kabely. Dobrá polovina laboratoře prostě zmizela a přece to vypadalo, jako by někde existovala.

Nebo někdy...

Na zlomek vteřiny projel Schneiderovi hlavou záblesk poznání. Ale ta myšlenka byla příliš fantastická, než aby logická část jeho vědomí, uvyklého přísně vědeckému uvažování, dovolila, aby nabyla konkrétní formy. Potlačil ji, aniž si to sám opravdu uvědomil.

"Takže tím je dokázáno, že můžeme zpátky," řekl důstojník.

Znělo to zřetelně s úlevou. "Jdeme tedy hledat generála."

"Ne tak rychle." Schneider udělal příslušné gesto a obrátil se opět k technikovi. "Vraťte se zpátky a přiveďte ostatní."

Ať přinesou všechno, co mají - kamery, fotoaparáty, videokamery... a sestavte tým, který by mohl odebírat vzorky půdy a rostlin. A pokuste se navázat spojení se Sydney. Najděte na tamější univerzitě profesora Sandstrupa. Nevím, kolik je tam teď hodin - přinejhorším ho budete muset vytáhnout z postele. A to všechno rychle."

"Profesore," řekl důstojník.

Schneider to ani nezaslechl.

"A to nejdůležitější," pokračoval. "Vzbudte lidi od počítačů. Všechny. Potřebuji kompletní záznam všeho, co se tady v laboratoři odehrálo za poslední tři hodiny. A to na záznamovém médiu."

"Profesore Schneider!" řekl důstojník ještě jednou. "Prosím vás!"

Zatímco technik pospíchal zpět, aby provedl jeho pokyny, otočil se Schneider nevrle k důstojníkovi.

"Všechna čest vašemu badatelskému zápalu, profesore," řekl voják, "ale nejsme tady, abychom odebírali vzorky půdy a rostlin, ale abychom našli generála."

Schneider se málem nahlas zasmál. "Vy nic nechápete, co?" zeptal se. "Člověče, tohle tady je víc než jen zvláštní úkaz. To je..." marně hledal několik vteřin slova. "Něco neuvěřitelného!" řekl nakonec. "Možná největší senzace, co jsou lidé na světě. Copak to nechápete? Tohle je brána do minulosti!"

"To sice může být pravda," odvětil důstojník s klidem, "ale jsme tady proto, abychom našli generála. A ty, kteří byli s ním. Jsou to přece vaši lidé, profesore. Na to jste zapomněl?"

"Ne," odpověděl Schneider vážně. "Ale tady nejsou."

"A kde tedy podle vás jsou?"

Schneider několik vteřin mlčel. Opět se dostavil neodbytný dojem, že něco přehlédl, něčeho si nevšiml, nebo si dokonce něco špatně vyložil. Jenže zůstal stejně nejasný jako dříve. Nepodařilo se mu onu myšlenku zachytit. "To nevím," přiznal. Bezradně pokrčil rameny a ukázal na dělicí stěnu mezi věky, lesknoucí se jako vyleštěné sklo. "Možná tam, kde je zbytek laboratoře. Každopádně ne tady."

"Dovolíte, abych se o tom přesvědčil sám?" zeptal se důstojník.

"Na vašem místě bych to nedělal," řekl Schneider vážně. "Tato doba je nejen mimořádně zajímavá, ale také mimořádně nebezpečná. Copak jste zapomněl na toho Deinonycha?"

"Na co?" důstojník sraštil čelo. "Aha, rozumím. Vy myslíte tu bestii. Ne, ani na chvíli. Ale nemějte obavy." Ukázal na samopal, který držel v rukou jeden z námořníků. "Tohle stačí, aby i taková potvora dostala strach."

"To si nemyslím," odpověděl Schneider. "Nemáte zřejmě vůbec představu, jak..."

Nedostal se dál. Così se stalo. Schneider to ani teď, stejně jako předtím, nedokázal vyjádřit slovy. Ten pocit už jednou měl a i tentokrát během zlomku vteřiny zmizel: docela nepatrný posun v realitě, tak jako by se svět posunul o docela malý kousek jistým směrem, který v podstatě neexistoval. Zmocnila se ho prudká nevolnost a na chvíli se mu zdálo, že se mu pod nohama rozkývala zem.

Když to pominulo, důstojníkova tvář se změnila v masku nevýslovného zděšení. Vytřeštěnými očima zíral na bod kdesi za Schneiderem.

Profesor se s tlukoucím srdcem otočil.

Dlouhé vteřiny stál naprosto bez hnutí, mlčky a díval se týměž směrem jako voják. Teď už ten vyděšený výraz v jeho očích chápal. Sám se zhrozil.

Skleněná stěna, dveře a celá laboratoř zmizely. Na jejich místě se za nimi teď rýsovala pravěká džungle.

Dveře, které vedly do přítomnosti, už neexistovaly.

Slib, který dal policistovi na parkovišti před policejní stanicí, samozřejmě nemohl dodržet. Nezůstalo jen u rozbitého zpětného zrcátka. Mainlandův Harley změnil výzor úměrně s tím, jak Littlecloud postupně pronikal do pouště. A jestliže zpočátku odhadl rozbité zrcátko na tři měsíce, které by mu. Mainland přihodil, pak si teď už zřejmě vysloužil přinejmenším století zostřené samovazby.

Littlecloud jezdil na motocyklu docela obstojně, ale jen během posledních tří mil snad šestkrát spadl a narazil si rameno tak těžce, že ostrá bolest v lokti ho nutila jet podstatně pomaleji. Terén se ukázal horší než čekal. To, co při pohledu z dálkového autobusu, uhánějícího po dálnici, vypadalo jako širošírová rovina, byl ve skutečnosti labyrint zákeřných výmolů a jam, náhle se objevujících kamenů a rozšklebených trhlin, kterým se už často nedokázal včas vyhnout. Navíc nebyl Harley na takovýto terén stavěný. Byl to nádherný, mimořádně robustní stroj, ale přece jen silniční, a ne terénní motocykl. Jestli vůbec dokáže pouští projet, pak z něj bude na konci jen hromádka šrotu.

Další chyba: Vyjel jen tak nazdařbůh a spolehl se na to, že pokud pojedou rovnou na východ, dříve či později zase narazí na nějakou silnici. Teoreticky to mohlo vyjít.

Jenže teoreticky vypadala poušť na mapě stejně neproblematická a malá, jako byla ve skutečnosti nebezpečná a rozlehlá. Tachometr Harleye při posledním pádu vypustil duši, ale Littlecloud věděl, že zatím urazil sotva pět šest mil. Za půl hodiny vyjde slunce. A pak bude zatracené vedro.

Littlecloud jel dalších deset minut, když spatřil ve zpětném zrcátku světlo.

Prekvapeně stroj zastavil a na sedadle se obrátil. Nebyl to přelud.

Za ním se v poušti objevilo světlo. Bylo nesmírně malé a prudce se kývalo zleva doprava, nahoru a dolů a pomalu se přibližovalo.

Vůz.

Littlecloud chvíli ani nechtěl uvěřit tomu, co spatřil.

Bylo přece naprosto nemožné, aby našli jeho stopu. Ani on sám by v noci na tvrdém pouštním terénu nenašel stopu pneumatik - nehledě už k tomu, že vůbec nevěděli, kde ho mají hledat! On sám nevěděl, kde je!

Ale ať už to bylo možné či ne, auto bylo tady a pohybovalo se rovnou k němu. Příliš přesně, než aby to mohla být pouhá náhoda!

Littlecloud zaklel, zase nastartoval motor a vyrazil. Přes špatnou viditelnost a palčivou bolest v paži jel podstatně rychleji než dosud. Musel riskovat, že zase spadne. Tu a tam se podíval do zpětného zrcátka. Auto tam pořád ještě bylo. Nedohánělo ho, ale bylo tam. Zatraceně!

Prudký třes ho málem vymrštil ze sedadla. Littlecloud v poslední chvíli získal zase nad motocyklem vládu a proti své vůli musel snížit rychlost. Pohledem pátral po obzoru a nakonec se zastavil na hranatém stínu ve vzdálenosti, kterou bylo obtížné odhadnout. Malý kopec, možná i jen skupina kamenů - ale něco, kde se mohl ukrýt. Věděl, že závod s autem nemůže vyhrát. Jízda v tomto terénu a při této rychlosti ho stála enormní síly. Začal už cítit únavu.

Ale jak se ukázalo, obavy o kondici si dělat nemusel. Převrátil se totiž, a to dřív a ošklivěji než čekal. Harley prolétl vyschlým křovím, jehož větve se pod koly zlomily za zvuků tříštícího se skla a na zlomek vteřiny zůstal jako by beztlížně viset ve vzduchu.

Za křovím totiž nebyl pevný terén, ale metr hluboký, široký příkop - zřejmě vyschlé řečiště. Motor Harleye zavyl, když se zadní kolo náhle protočilo, pak stroj opsal malý oblouk a s obrovskou silou dopadl na zem. Littlecloud byl vymršťen dopředu, udělal ve vzduchu dvojnásobné salto a zakryl si rukama tvář, aby ztlumil alespoň nejhorší náraz.

Moc to ovšem nepomohlo.

Schneider nebyl v první chvíli ani skutečně vyděšený. Cítil pouze tupé ochromení. Představa, že jsou definitivně uvěznění v minulosti, vzdálené stovky milionů let, byla zřejmě příliš úděsná. Zíral na místo, kde byly předtím dveře a zbytek celé laboratoře a kde se teď tyčila stěna bující zeleně. Byli uvěznění ve světě, který byl natolik odlišný od onoho, který znali, že se mohli cítit docela jako na cizí planetě.

"Co se to, k čertu, zase stalo?" zamumlal důstojník. "Co to znamená, profesore? Kde jsou ty dveře?"

"To nevím," řekl Schneider. Strach pořád ještě neměl, ale v ohromení začal ustupovat čemusi, co bylo mnohem horší.

"Má to snad znamenat, že... jsme tady uvěznění?" zeptal se důstojník. Schneiderovi neunikla ani odmlka v jeho slovech, ani okolnost, že jeho hlas dostal ke konci pronikavější tón. Ten člověk se zdaleka neovládal tak, jak předstíral. Naopak.

"Ještě nevíme vůbec nic," řekl Schneider záměrně klidným tónem. "Nedělejte unáhlené závěry."

"Unáhlené závěry?" Důstojník povytáhl obočí. "Nemyslím si, že bych dělal unáhlený závěr. Laboratoř zmizela a my..."

"Ještě vůbec nic nevíme," přerušil ho Schneider teď už zřetelně ostřejším tónem. "Měli bychom se ze všeho nejdřív trochu porozhlédnout. To jste stejně chtěl, ne?"

Důstojník na něj zíral. V obličeji mu to šhubalo. Ale neodporoval. Otočil se a pokynul oběma námořníkům. Pak udělal krok směrem k okraji lesa - a zase se zarazil.

Vypadal najednou napjatě a přinejmenším jeden z námořníků asi také něco zpozoroval, protože zvedl samopal a namířil na okraj lesa.

Houští se zachvělo. Šlahouny palem a kapradí se zavlnily a za nimi se pohnulo cosi velikého, masivního.

"Pozor," řekl důstojník, "tam něco leze!"

Přes jeho varování přišel znenadání útok.

Na okraj i lesa jako by doslova něco vybuchlo. Mezi listím se objevilo cosi obrovitého, tmavého a sneslo se na vojáky jako vzdušný vír. Všechno se odehrálo tak rychle, že Schneider ani nezaregistroval, co se stalo.

Důstojníka cosi zasáhlo a odmrštilo několik metrů do vzduchu. Prakticky v téže chvíli vykřikl i jeden z vojáků a s bezvládně visící paží dopadl na záda na zem. Zbraň mu vylétla z ruky. Vyšel jediný výstřel. Schneider se instinktivně přikrčil. Kulka prolétla do houští několik metrů od něj.

Třetí voják měl méně štěstí než jeho dva kolegové. Stín se na něj vrhl.

Schneider zahlédl záblesk ostrých zubů a zaslechl pronikavý, ostrý a nelidsky vysoký výkřik, pak zvuk, jako sklapnutí pasti na medvědy. Bylo slyšet příšerné trhání a šhubání a Schneider najednou zíral do tváře bestie, která jako by vystoupila z děsivého snu. Dívala se na něj malá potměšilá očka, ve kterých to jiskřilo zákeřnou inteligencí.

Schneider nehybně ustrnul. Ihned poznal Deinonycha, na kterého se předtím díval z desetimetrové vzdálenosti a z bezpečí za stěnou z pancéřového skla. Teď vypadal jako docela jiné zvíře. Teď to byla příšera, čtyři metráky svalů, drápů, hladu a vzteku, od nichž byl Schneider vzdálen ani ne na délku paže.

Netvor byl vysoký sotva půldruhého metru. Přesto měl lebku masivní jako býk. Zuby měl dlouhé jako prsty a ostré jako dýky. Ještě z nich stékala krev jeho poslední oběti. Drápy měl ostré jako břitvy.

Schneider několik vteřin bez hnutí stál a zíral na dravého dinosaura. Částečně si velice dobře uvědomoval, že je ve smrtelném nebezpečí, v akutním, bezprostředním smrtelném nebezpečí. Chování a pohyby dinosauřova těla byly jednoznačné. Zvíře spořádalo první oběť, ale jeho krvelačnost ještě zdaleka nebyla ukojena. Teď napadne jeho. Hned. A přesto nebyl schopen zareagovat. Byl naprosto ochromen.

"Profesore! Ustupte stranou!"

Schneider slyšel varování, ale stále ještě nebyl schopen se pohnout. Deinonychova lebka se trhavým ptačím pohybem otočila a vyrazila ke Schneiderovi. Rozevřela se tlama, dost velká na to, aby pohltila celou Schneiderovu hlavu. Tvář mu ovanul závan horkého vzduchu, páchnoucího rozkladem a krví. Docela mu vzal dech.

V poslední chvíli ho cosi zezadu udeřilo pod kolena.

Schneider upadl s bezmocně rozpřaženými pažemi na kolena a mohutné čelisti sklaply přesně tam, kde měl ještě před půl vteřinou profesor obličej.

Za profesorem se rozduněl samopal. Střely zasvištěly kolem Schneiderovy skráně tak těsně, že ucítil žhavý závan vzduchu. Zavrtaly se pak šikmo nahoru do prsou, krku a hlavy dinosaura.

Silou výstřelů se příšera zapotácěla dozadu. Drápy, které se instinktivně sevřely, minuly Schneidera podruhé o vlasek.

Netvor zavrával, udělal groteskní, nejistý krok a s pronikavým, vzteklým skřekem se zase napřímil. Drápy divoce máchly vzduchem. Zasvištěl svalnatý ocas, aby udržel mohutné tělo v rovnováze a mohutné drápy na tříprstých nohou vyhloubily v zemi hluboké jámy. Netvor se potácel, ale nespádl.

Schneider se na okamžik prostě zdráhal uvěřit tomu, co viděl. Dinosaur byl zasažen asi tuctem střel, a to z bezprostřední blízkosti, ale nezemřel. Naopak se chystal opět se vrhnout na svou kořist.

Samopal se rozštěkal podruhé. Salva se zaryla do svalnaté hrudi útočící bestie a způsobila řadu příšerných ran. Ani ona však nedokázala valícího se netvora zadržet. Deinonychus vrával, ale pořád ještě útočil na Schneidera a ostatní.

Teprve když spustil i další samopal, dinosaur padl.

Schneider se přikrčil a oběma dlaněmi si zakryl uši. Nepomohlo to. Dunění obou samopalů, nastavených na automatiku, jako by mu rvalo ušní bubínky. Vzduch byl najednou plný střelného prachu a pachu krve. Deinonychovy skřeky po poslední pronikavé kadenci zmlkly.

Nakonec docela ustalo i šhubání jeho končetin a zuřivé švihání ocasu. Přesto oba vojáci zastavili střelbu na netvora teprve tehdy, až docela vyprázdnil zbraň zbraní.

Schneider zůstal ještě několik vteřin ležet s přitaženými koleny a dlaněmi přitisknutými ke spánkům. Teprve pak pochopil, že nebezpečí pominulo. Sklesle a nejistě se postavil.

Oba vojáci - důstojník a námořník - kteří přežili, stáli vedle sebe v uctivé vzdálenosti od mrtvého netvora. Dymíci

hlavněmi samopalů stále ještě mířili na mrtvolu. Zbraně byly sice vystřílené, ale Schneider měl přesto dojem, že muži je svírali zoufalou silou.

"Bože můj, co... co je to?" koktal námořník. Přes panující tmu si Schneider všiml, jak zesinal a celý se roztřásl.

Ani Schneider nedokázal potlačit mrazení, když přistoupil mezi oba muže a zadíval se na mrtvého netvora. Muži dinosaura doslova rozstříleli na kusy. Schneider odhadoval, že zvíře bylo zasaženo minimálně sedmdesáti nebo osmdesáti kulkami. A přesto se ještě doslova až do poslední chvíle pokoušelo vrhnout na oběť, kterou si vyhlédlo. Bylo mrtvé, bezpochyby mrtvé, a přesto jako by z něj vyzařovalo cosi příšerně nebezpečného, divokého.

"Deinonychus," odpověděl Schneider, aniž by odtrhl pohled od mrtvol. Ten pohled mu pořád ještě naháněl strach. Ani ne tak pro jeho úděsnost. Bylo v tom něco víc. Něco, co souviselo s těmi zvířaty a něco, co o nich četl.

"Nějaký druh dinosaura?" zeptal se námořník.

"Ne nějaký druh," řekl Schneider, "jeden z největších zabijáků vůbec."

Nikdo ze tří ostatních neodporoval. Dosud si zřejmě představovali pod pojmem dravý dinosaurus něco jiného. Ale všichni teď pocítili onu nespoutanou divokost, nepředstavitelnou sílu a rozhodnou vůli zabít, které v tom zvířeti byly. Deinonychus sice byl menší než jeho slavný příbuzný Tyrannosaurus Rex, ale Schneider si už najednou nebyl jist, který z těch dvou byl skutečně nebezpečnější.

Důstojník doposud nepromluvil ani slovo a mlčel i teď. Beze slova se sehnul k tělu námořníka, které leželo jen kousek dál od bestie. Vytáhl mu z opasku náhradní zásobník a zasunul si ho do svého samopalu.

"Jen žádný strach, pánové," řekl, zatímco zajišťoval zásobník úderem dlaně. "Jak vidíte, poradíme si sami."

Možná to byl zlý osud, možná také jen náhoda. Ale ať už to bylo jakkoliv, v téže chvíli, kdy důstojník ta slova dořekl, udála se katastrofa. A v téže chvíli si Schneider také vzpomněl, co ještě kdysi četl o chování těchto zvířat:

Deinonychus se vydával na lov ve smečkách.

"Zabije tě. Jsem si docela jistý, že tě za to zabije," řekl mladší z obou policistů.

Slova byla určena Littlecloudovi, ale ten se nezúčastněně podíval na hromádku pokroucených trosek, ve kterou se Harley Davidson proměnil.

"Ta mašina byla Mainlandova pýcha, víš? Pořád se v ní vrtal a leštil ji. Obávám se, že to nebyl zrovna dobrý nápad ukrást zrovna Mainlandovu motorku a pláchnout na ní."

K tomuto hlubokomyšlnému závěru už Littlecloud mezitím taky dospěl - pokud byl vůbec schopen jasně uvažovat.

Příšerně ho bolela hlava a pravou paží by zřejmě nemohl dobře hýbat ani kdyby neměl zápěstí spojená pouty.

V bezvědomí nemohl být dlouho, nanejvýš tři čtyři minuty. Byla pořád ještě tma. Ale když se probрал, zjistil, že leží na zádech a první, co spatřil, bylo černé ústí dvouhlavňové pistole, kterou mu jeden z policistů mířil do obličeje, zatímco druhý mu nasazoval pouta. To bylo asi před pěti minutami. Od té doby marně čekal, až bolesti hlavy poleví alespoň natolik, aby se mohl trochu zamyslet nad svou situací a snad i najít východisko.

"Co jsi vůbec vyvedl?" pokračoval policista poté, co konečně odtrhl zrak od trosek Harleje a obrátil se zase k Littlecloudovi.

"Vyhrál jsem v ruletě," odpověděl Littlecloud. "Asi se to někomu nehodilo. Jak jste mě vůbec našli? Copak má ten krám zabudovanou vysílačku?"

"Přesně tak," odpověděl policista.

"Cože?" Littlecloud byl upřímně překvapen. Svou otázku nemyslel vážně.

"Povídal jsem ti přece, že Mainland je úplný cvok, pokud jde o jeho motorku," vysvětlil mladý policista. "Dvě první mašiny, které měl, mu ukradli. A tak si do téhle zabudoval vysílačku. Za poslední tři roky ji ukradli čtyřikrát. Pokaždé ji dostal zpátky. Ti chlapíci, co ji ukradli, sedí ještě do dneška," dodal po krátkém zaváhání. Littlecloudovi připadalo, že minimálně ta poslední poznámka byla naprosto zbytečná.

Kdyby se necítil tak mizerně, nahlas by se zasmál. Něco takového se může stát jen jemu! Z tisíců motorek v Las Vegas si vezme jedinou, která má zabudovanou vysílačku!

Vrátil se starší policista. Měl v ruce Littlecloudovu náprsní tašku. Littlecloud si ani nevzpomínal, že mu ji vzal. Muselo se to stát, když byl v bezvědomí. Takže je po útěku, pomyslel si Littlecloud zachmuřeně. Teď už vědí, kdo je.

"Všechno v pořádku?" zeptal se mladší policista.

"Mainland už to ví." Zastrčil si Littlecloudovu náprsní tašku do saka a vytáhl krabičku marlborek. "Máme na něj počkat tady," řekl, zatímco si zapaloval cigaretu, "přijede a odveze si ho. Asi aby to nadělení viděl na vlastní oči." Pořádně z cigarety potáhl, několikrát zavrtěl hlavou a zamyšleně se díval sám na zničený motocykl, který se blýskal ve světle reflektorů hlídkového vozu. Pak se zase otočil k Littlecloudovi. "Nechtěl bych být ve vaší kůži, až se sem přihrne."

"Tu škodu nahradím," řekl Littlecloud.

Policista se tiše uchechtl. "K tomu nebudete mít příležitost. Alespoň ne příštích deset dvanáct let."

"Prosím?" uteklo Littlecloudovi.

I druhý policista užasle vzhledl.

"Kladení odporu státní moci, ublížení na těle, únos a pokus o vraždu policisty - myslím, že tohle na deset let stačí."

"Chacha!" zaprotestoval Littlecloud. "Sejmul jsem vašeho kolegu, to je pravda. Ale nepokoušel jsem se ho zabít!"

"Snad o tom dokážete přesvědčit soudce," odpověděl policista. "Mainland to vidí trochu jinak." Vrhł ke kolegovi významný pohled. "Vypadá to, že jsme dopadli pěkně ostrého hochá."

Littlecloud se cítil, jako by mu někdo bez varování vychrstl na hlavu kbelík ledové vody. Věděl, že jeho situace je vážná - ale mezi vážná a zoufalá přece jen existuje ohromný rozdíl.

Littlecloud si nic nenamlouval: neměl už prakticky žádnou šanci dostat se z toho všeho se zdravou kůží. Bylo docela

jedno, co uvede na svou obhajobu. Byl tady cizí, zatímco Mainland je tu zřejmě víc než neznámým poručíkem policie. Možná by měl šanci, kdyby byl v normálním městě - ale Las Vegas není normální. V žádném směru. Město žije z hazardních her a (i když to oficiální místa raději zamlčují) z prostituce a on nepochyboval, že místní soudy mají své vlastní metody, jak zacházet s kverulanty a výtržníky. Bylo to třeba, protože Las Vegas právě takovéto existence přitahovalo přímo v houfech. Bude moci mluvit o štěstí, jestli z toho vyvázne s deseti roky.

"Mohl bych... taky dostat cigaretu?" zeptal se.

Policista na chvíli zaváhal. Ale pak sáhl do náprsní kapsy a vyndal krabičku. "Asi ji teď budeš potřebovat," řekl. Předklonil se a druhou rukou hledal v kapse saka zapalovač. Littlecloud mu podkopl nohy.

Útok přišel tak překvapivě, že muž neměl ani čas, aby vykřikl. Littlecloud přikrčil kolena k tělu, švihem zase nohy napnul a mohutným pohybem se vymrštil do výšky.

Druhý policista se pokusil vytáhnout zbraň, ale byl příliš pomalý. Littlecloudova noha ho prudce zasáhla pod koleno a odmrštila ho naznak na zem. Ještě dříve, než se druhý probral z pádu, vrhl se na něj. Pravým kolenem praštil muže do spánku a poslal ho rovněž do říše snů.

Všechno proběhlo tak rychle, že oba policisté budou mít později problém vzpomenout si, co se stalo.

Littlecloud si pomyslel, že alespoň už nikdy neudělají tu chybu, že by podcenili člověka, který sedí mezi nimi s rukama spoutanýma za zády.

Ukázalo se, že vyndat omdlelému klíče a odemknout pouta není tak snadné. Navíc mu ještě dost vadilo jeho zranění, takže to stihl zrovna včas, než se začal jeden z policistů se sténáním probírat a než otevřel oči.

Hned chtěl chmatnout po zbrani, ale Littlecloud byl rychlejší. Spoutal muže svými vlastními pouty a vytáhl mu zbraň z opasku.

"Jak daleko si vůbec myslíš, že se dostaneš?" zasténal policista.

"Snad alespoň z tohoto státu," odpověděl Littlecloud. "To by stačilo."

"Vždyť všechno ještě zhoršuješ!"

"To pochybuju," odpověděl Littlecloud, zamířil k druhému policistovi a spoutal a odzbrojil i jeho. Pak pokračoval.

"Horší už to totiž být nemůže. Nevím, co vám o mně Mainland napovídal, ale nejsem žádný zločinec. Chci jenom férovou šanci. A nemyslím si, že tady ji dostanu." Myslel to vážně.

Ted, když už věděli, kdo je, neměl šanci, aby vyvázl bez trestu. Ani v jiném státě ne. Ale pokud se mu podaří opustit Nevadu a vzít si dobrého advokáta, pak by snad mohl najít soudce a porotu, která ho bude alespoň poslouchat.

"Řekněte Mainlandovi, že mu tu škodu nahradím," řekl. Znovu se sklonil k policistovi a vzal mu klíče od auta.

Muž nic neřekl a jen na něj naprosto zmateně zíral.

Littlecloud ho odvedl kousek dál k jeho kolegovi do výmolu, který se jemu stal osudným. Pak položil klíček od pout viditelně na kámen vzdálený asi deset metrů, zamířil k hlídkovému vozu a odjel.

Nastalo peklo. Nedokázali odhadnout, kolik bylo těch příšer, které se na ně bez varování vyřítily z porostu - tři, čtyři nebo dokonce pět - ale mohlo jich být docela klidně i dvacet nebo třicet. Noc byla najednou plná rychlých stínů, blyškajících se drápů a cvakajících čelistí, plná skřeků a výstřelů. Schneider viděl, jak se na něj valí ohromný stín, instinktivně se vrhl stranou a o vlasek unikl chmatajícím pařátům dravého dinosaura. Přesto ho ocas zvířete zasáhl nebyvalou silou a odmrštil ho o několik metrů dál.

Dopadl, instinktivně se pokoušel chránit si obličej a dvakrát či třikrát se převálil. Vedle něj rozhrábla zem noha s obrovitým, téměř dvacet centimetrů dlouhým drápem. Schneider vykřikl, znovu se otočil a oběma nohama do dinosaura kopl. Zasáhl, ale zvíře ten kopanec ani neucítilo. Neuvěřitelně rychlým, téměř elegantním pohybem se ocitlo nad profesorem. Smrtící pařáty se zvedly k úderu.

Ozval se jediný výstřel. Schneider zahlédl, jak se zvíře pod nárazem kulky zachvělo. Zásah ho nezranil vážně, ale na chvíli odvrátil jeho pozornost, když se hněvivě jiskřícíma očima rozhlédlo po novém nepříteli, který mu najednou způsobil palčivou bolest. Schneider využil šanci a rychle se postavil.

Vypadalo to ovšem, že se dostal rovnou z louže pod okap. Před ním byli další tři z těch dravých dinosaurů a jen sám Bůh věděl, kolik se jich ještě v temnu noci a džungle skrývá. Dvě potvory se zřejmě dostaly do sporu o kořist, která ležela mezi nimi. Nehybné tělo v potrhaném zakrvaveném bílém plášti. Třetí bestie právě zabíjela námořníka, který se zoufale pokoušel zastrčit do samopalu další zásobník. Po důstojníkovi nebylo stopy.

Zato za sebou Schneider náhle zaslechl dupání těžkých tlap, zakončených drápy, a cítil, jak se Deinonychus znova blíží. Instinktivně se vrhl doleva a prakticky tímtež pohybem zase opačným směrem, a přestože už s tím sám nepočítal, manévr měl úspěch: dinosaur se s zuřivým jekotem prohnal kolem něj a setrvačností vlastního rychlého útoku byl vržen o kus dál. Jeho cvakající čelisti Schneidera minuly, ale profesor zacítil v pravé paži prudkou palčivou bolest.

Klopýtl. Pokoušel se odhadnout vzdálenost, v níž se dinosaur může otočit. Ne že by si namlouval, že má třeba jen mizivou šanci. Žádný člověk by nedokázal vyhrát závod s těmito zvířaty, která dokázala na svých dlouhých zadních nohách hravě vyvinout rychlost více než padesát mil.

"Profesore! Sem!"

Současně s výkřikem se ozvala krátká, úsečná palba. Nocí probleskl oranžový plamen šikmo shora dolů a za

Schneiderem zazněl pronikavý bolestný výkřik. Chvatně se ohlédl přes rameno a spatřil, jak se Deinonychus zhroutil k zemi a zůstal ležet. Jeho hnáty sebou škubaly.

"Sem, profesore! Sem nahoru!"

Ted Schneider poznal, kam důstojník uprchl: jeho kývající paže a hlaveň samopalu trčely v pětimetrové výšce mezi listím koruny stromu. Podařilo se mu dostat nahoru, zatímco dinosauri byli zaměstnaní ostatními.

Schneider ještě více přidal do kroku a dostal se ke stromu v téže chvíli, kdy dva Deinonychové ukončili souboj o kořist, poražený se otočil a šel si hledat jinou potravu.

Profesor Schneider nebyl žádný sportovec. Naposledy šplhal na strom téměř před padesáti lety. Ted' ale po tlustém šupinatém kmeni nahoru doslova vylétl.

Za ním se řítily bestie. Schneider odolal pokušení otočit se a vynaložil veškerou energii, kterou ještě měl, k tomu, aby zoufale šplhal dál.

Nad ním třeskl jediný výstřel. Kulka zasvištěla kolem něj tak těsně, že ji zaslechl. Ted' se Schneider přece jen ohlédl dolů.

Skoro si přál, aby to neudělal. Dinosaur se šplhal s téměř absolutní lehkostí po kmeni za ním. Jeho dlouhé zahnuté drápy se mohly na šupinaté kůře bezpečně zachytit a mohutné zadní tlapy zvíře doslova katapultovaly do výšky. Když se Schneider dostal ke stromu, byl jeho náskok dvacetimetrový. Ted' už byl za ním dinosaur necelé dva metry.

Důstojník znova vystřelil. Tentokrát mířil lépe. Kulka zasáhla dinosaurovu lebku a roztříštila ji. Zvíře se svalilo na zem a zůstalo nehnuté ležet.

"Pojďte, profesore. Rychle." Důstojník podal Schneiderovi krví potřísněnou ruku a pomohl mu vylézt na mohutnou větev, na které sám našel útluk. Schneider vyčerpaně klesl vedle vojáka. Všechno se s ním točilo. Několik minut se zavřenýma očima ležel, opíral se o kmen a čekal, až mu přestane bušit srdce a rebelovat žaludek. Ničeho jiného nebyl schopen.

Když se konečně odvážil oči otevřít, naskytl se mu strašný pohled. Důstojník seděl na větvi těsně vedle něj. Uniformu měl roztrhanou, obličej, vlasy a celé tělo potřísněné krví.

"Nebojte se," řekl důstojník rychle, když si všiml Schneiderova zděšení, "jsem v pořádku. To není moje krev. Co je vám?" Ukázal na Schneiderovu paži. "Je to zlé?"

Schneider zavrtil hlavou, ale záměrně se na svou raněnou ruku nepodíval. Velice bolela, pohybovat s ní však mohl. S důstojníkovou pomocí se narovnal a hlavou a ramený se opět opřel o kmen stromu.

Ze svého vyvýšeného stanoviště docela jasně rozpoznali tři zbývající Deinonychy. Zvíře, které důstojník postřelil, kulhalo. Obě další příšery byly zaměstnány tím, že požíraly svou kořist. Schneidera se opět zmocnila nevolnost, když zaslechl zvuky, které žraní doprovázely.

"Přijdou sem nahoru?" zeptal se důstojník po chvíli. Otázku, jestli jsou toho schopni, si ušetřil. Odpověď na ni před chvílí viděl na vlastní oči.

"Možná se spokojí s tím, co mají," zamumlal Schneider.

"Nebo jim došlo, že svačina se jim staví na odpor," dodal důstojník. "Ty bestie jsou strašně mazané." Nahlas se nadechl. Zvuk pak přešel v hluboké povzdychnutí. "Jsme v pěkné bryndě, co?"

Schneider v duchu souhlasil. Byli skutečně v náramné bryndě. Stovku milionů let hluboké. "Ale žijeme," odpověděl stroze.

"Jo. Jenom je otázka, jak ještě dlouho," odpověděl důstojník. "Bože můj, kdyby jich bylo víc..."

"Pak bychom si ted' už nemuseli dělat starosti," řekl Schneider. A možná by to tak bylo lepší, dodal jen pro sebe v duchu. Vlastně nepatřil k lidem, kteří se snadno vzdávají nebo dokonce rezignují. Kdyby to tak bylo, nestal by se vědcem, jehož život se přece z převážné části skládá z omylů a neustálých pokusů. Ale tohle nebyl žádný experiment. Nebyl to pokus, který by bylo možné libovolně zopakovat, pokud by se nezdařil. Bylo jich pět, když sem přišli, a ted', necelých deset minut po příchodu do tohoto patrně nejnebezpečnějšího ze všech světů, už zůstali dva - a i to jen díky neuvěřitelnému štěstí.

"Jak se jmenujete?" zeptal se po chvíli.

"William Darford," odpověděl důstojník. "Přátelé mi říkají Wille. Ne Bille, prosím. To nesnáším."

Schneider se letmo usmál a pak náhle zase zvažněl. Hlavou kývnul směrem, kde se tři Deinonychové pořád ještě věnovali své kořisti. "To byli... vaši přátelé?"

Téměř se mu ulevilo, když Will zavrtil hlavou. "Ti dva námořníci? Ne. Skoro jsem je ani neznal."

"A Stanton?"

Will tentokrát sotva znatelně zaváhal. "To je můj nadřízený," řekl nakonec vyhýbavě. "A dokud nebudeme mít jistotu, jestli ho ještě uvidíme nebo ne, radši bych na tuto otázku neodpovídal." Dlouze a vážně se na Schneidera zadíval.

"Uvidíme ho ještě?"

"Nemám potuchy," přiznal Schneider. "Nevím, kde je. Nevím ani, kde jsme my."

"Tušil jsem, že to povíte," řekl Will temně.

Chvilí oba mlčeli a zírali před sebe, každý ponořen do vlastních myšlenek, které se pravděpodobně ubíraly týmž směrem - do temna.

Nakonec řekl Will:

"Za předpokladu, že existuje cesta zpátky - myslíte si, že ji najdeme?"

Protože nevěděl, jak se sem vůbec dostali, mohl na tu otázku stěží odpovědět. "Nejsem paleontolog. Vyznám se v téhle době stejně jako vy, Wille. Tento fenomén je stejně nevysvětlitelný pro mne, jako pro vás."

"Ale vždyť jste přece..."

"Vůbec nic jsem," přerušil ho Schneider ostře, ještě než Will mohl větu dokončit. "Nevím, co vám Stanton o projektu LAURIN řekl, ale s tímhle tady to nemělo absolutně nic společného. Pokoušeli jsme se vytvořit silové pole, které by dělalo předměty neviditelnými."

"To se vám tedy povedlo důkladně," řekl Will.

Schneider výčitku v jeho hlase ignoroval.

"Věřte mi, Wille," řekl, "nevím, co se stalo. Obávám se, že to neví nikdo. Něco, s čím nikdo nemohl počítat." Bezradně

zvedl ruce.

Willův pohled opět zabloudil k dinosaurům. A pak jedno ze zvířat zvedlo hlavu, jako by se chtělo přesvědčit, že tam ještě jsou. Ale žádné z nich se nepokusilo ke stromu třeba jen přiblížit.

"Možná máte pravdu," řekl Will po nějaké době. "Zdá se, že mají dost."

"Byl to úspěšný lov," dodal Schneider. Opět mezi nimi nastalo ticho, dlouhé, nepříjemně tíživé mlčení. Čas ubíhal jen velice líně. Přesto se obloha na východě začala konečně projasňovat. Brzy bude svítat.

"Táhnou pryč!" řekl náhle Will. Vzárušeně se předklonil.

Mladý důstojník měl pravdu. Zvířata dokončila krvavou hostinu a opouštěla mýtinu. Pohybovala se teď pomalu, téměř líně. Předtím, než zmizela v lese, jedno ze zvířat - to, které Will předtím postřelil - se ještě jednou zastavilo a ohlédl se. Směrem k nim. Ačkoliv Schneider věděl, jak je to hloupá myšlenka, na chvíli měl dojem, že cítí vlnu nenávisti a zloby, která z toho tvora vyšla. Způsobili mu bolest a on se jim za to pomstí.

"Jsou pryč," řekl Will. V jeho hlase byla zřetelná úleva. "Přesto navrhuji, abychom tady zůstali, dokud se nerozední a vyrazili až pak."

"Vyrazili?" zeptal se Schneider. "Ale kam?"

Téměř to vypadalo, jako by smůla byla u konce. V přihrádce přístrojové desky policejního vozu našel Littlecloud mapu, kromě toho plechovku piva a dvě tabulky čokolády, jimiž zahnal nejhorší hlad. Vůz byl plně natankovaný a mapa byla skutečně podrobná - byly na ní nejen dálnice a asfaltové silnice, nýbrž i všechny stezky a cesta, která vedla pouští. Littlecloud zase dostal odvahy. Na hranici státu zbývalo ještě čtyřicet mil - sice napříč pouští, což je skutečně něco jiného než čtyřicet mil po dálnici - ale dalo se to zvládnout. Hloupé jen bylo, že Mainland to ví stejně dobře jako on. A že si mohl Littlecloudův cíl spočítat na prstech jedné ruky. Bylo prostě nemožné ohlídat celou poušť a Littlecloud měl na vybranou z více než tuctu míst, kde může hranici překročit. Jenže jsou tady vrtulníky a vysílačky. Přesto všechno to musí zkusit.

Littlecloud pozorně studoval mapu. Pokoušel se vmyslet do Mainlandovy kůže. Co by udělal, aby vypátral člověka v této obrovité pusté oblasti? Nepochybně by použil jedné nebo více helikoptér a pokud by ho měl k dispozici, i letadlo. Úsek hranice, který přicházel pro Littleclouda v úvahu, měřil dobrou stovku mil. Pořádný kus, ale bylo možné ho uhlídat, když člověk skutečně chtěl. A Littlecloud ani na vteřinu nezapochyboval, že Mainland chce. Ozvala se vysílačka. Littlecloud se na aparát chvíli díval se svrštělým čelem, pak odložil mapu a vzal mikrofon z držáku.

"Ano?"

"Tady Mainland," odpověděl hlas z reproduktoru. "Ahoj, Vinnetou."

"Nefíkejte mi tak," odsekl Littlecloud ostře. "Myslím, že už znáte moje jméno, ne?"

"Jasně," odpověděl Mainland. "A nejen to. Nejenže už mezitím vím, kdo jsi, ale i čím jsi." Zasmál se. "Není divu, že jsi ty chlápky v DUNES tak pěkně zřídil. Jsi docela tvrdás, co?"

"Co chcete, Mainlande?" zeptal se Littlecloud. "Jenom si tak se mnou poklábosit?"

"Chci apelovat na něco, o čem si nejsem tak docela jist, že to máš," odpověděl Mainland. "Na tvůj rozum. Vzdej to, Vinnetou. Nemáš šanci."

"Až dosud jsem se držel dobře, ne?"

"Měl jsi štěstí," odpověděl Mainland. "A my tě podcenili. Ale to se mi už podruhé nestane."

"Dám se překvapit," řekl Littlecloud. Pohledem prohledával oblohu. Co Mainland zamýšlí? Chce ho zatáhnout do hovoru, aby odlákal jeho pozornost?

"Mohlo by to být smrtelné překvapení," řekl Mainland. "Moji lidé mají rozkaz na tebe střílet. Nemáš šanci. I kdyby ses dostal z tohoto státu, budeš zatčen, jakmile se s tím svým rudým ksichtem objevíš. Už se totiž o tebe zajímá FBI."

"Co jste jim navykládal?" zeptal se Littlecloud. "Že jsem vám rozbil motorku?"

"Řeč je o zadržování rukojmí, Vinnetou," odpověděl Mainland. "O využití rukojmí a dokonaném útoku na tři policisty. To není legrace."

"Já se taky vůbec nesměju."

"Dávám ti poslední šanci. Pokud se vzdáš a nebudeš klást další odpor, slibuju ti, že z toho vyjdeš přinejmenším živý."

"Jak velkorysý!" pronesl jízlivě Littlecloud.

"Jestli si budeš i dál hrát na divocha, živý se z pouště nedostaneš," řekl Mainland. "Nejsi první, kdo se o to pokouší. Věř mi, v takových věcech máme zkušenosti."

"Víte, co mi můžete, Mainlande?"

Littlecloud vypnul vysílačku, praštil mikrofonem na přístrojovou desku a začal pěstí. Horší je, že Mainland má zřejmě pravdu. Pokud po něm už jde FBI, nemá šanci dostat se na hranice. Littlecloud neměl o FBI valné mínění, ale přesto nebylo radno ji podceňovat. Ti hoši byli přímo posedlí po velkých zátazích, milovali hon na lidi. Asi na něj budou na hranici čekat s malou armádou.

Littlecloud si byl dokonce jist, že by Mainlandova hrozivá obvinění dokázal snadno vyvrátit. Kdyby k tomu ale dostal příležitost. Jenže Mainland mu zřejmě takovou příležitost vůbec nedá. Littlecloud měl pramalou chuť skončit život ve spršce kulek nervózní jednotky posedlých pistolníků z FBI, kteří se domnívali, že jsou reinkarnací Čingischána. Pohledem opět pátral po obzoru. Poušť se ve dne zdaleka nezdála tak plochá jako v noci. Všude se zvedaly kopce a malé hory a neustále menší či větší skupiny mohutných balvanů, občas jednotlivých, občas navršených do obřích hromad.

A najednou přišel na to, co udělá.

Littlecloud nastartoval motor a vyjel. Ukryje vůz někde mezi těmi skalami a počká, až se zase setmí. Den bude horký a

velice dlouhý. Ale nějak ho už přečká. Když počká, až zase slunce zapadne, má prese všechno celkem dobrou šanci. Kolem prvních dvou skupin skal udělal velký oblouk. První byla příliš malá a neposkytovala dostatečnou možnost úkrytu. Ta druhá mu připadala až příliš lákavá. Jeho pronásledovatelé nejsou hloupí, rychle si dají dvě a dvě dohromady, když ho nenajdou. Potřeboval úkryt, který odolá i pozorné sondáži ze vzduchu.

Na třetí pokus ho našel. Skupina skal se tyčila z pouště jako pyšný hrad vybudovaný rukou přírody. Dvě jeho strany se vypínaly téměř kolmo do výšky dvaceti nebo pětadvaceti metrů a třetí tvořila opravdový labyrint skal a malých propletených roklín a spár. Littlecloud ten skalní hrad dvakrát objel, než našel spáru, která byla pro hlídkový vůz dostatečně široká. Skalní stěny se směrem vzhůru zužovaly a nablízku bylo dost suchého houští, kterým mohl vůz zamaskovat. Zajel vozem do spáry, vystoupil a dalších deset minut strávil tím, že auto maskoval. Když byl hotov, mohl člověk projít tři metry kolem a nevšiml by si ho.

Jak se obával, začalo být ve voze brzy vedro. Když vypnul motor, klimatizace nefungovala. Začalo být horko, pak vedro a nakonec téměř nesnesitelně. Přesto byl Littlecloud unavený a konečně se jeho tělo přihlásilo po probdělé noci o své právo. Usnul.

Ne ovšem na dlouho. Littlecloud nedokázal říci, co ho probudilo - zda tíživé vedro, které jako by proměnilo vzduch v autě v tekutý sirup, nebo vlezlé pípání vysílačky. Nejprve vrhl pohled na oblohu. Pokud správně určil polohu slunce, pak vyšlo nanejdvůh před půlhodinou. Den bude ještě dlouhý, nekonečný.

Vysílačka pořád ještě dělala rámus. Littlecloud odolal pokušení vzít do ruky mikrofon, ale zapnul přijímač. Věděl, že Mainland to na své straně spojení nepozná.

"Slyšíš mě, Vinnetou?" ozýval se z reproduktoru Mainlandův hlas. "Jsem si jist, že mě slyšíš. Je tam v poušti pěkně vedro, co? Proč to jednoduše nezabalíš? Nemáš stejně šanci, věř mi."

Littlecloud ukázal vysílačce natažený prostředníček. Mohl by docela bez rizika odpovědět - Mainland zaručeně neměl možnost zaměřit jeho polohu. Ale bylo možná lepší, když nevěděl, jestli je Littlecloud ještě v dosahu vysílačky.

"Raději si hraješ na mlčenlivého, chápu." Mainland se zasmál. "Hrdý Indián na válečné stezce, co? Víš, že nemáš šanci, ale je ti to jedno. Se vztyčenou hlavou půjdeš do záhuby. Blbý, ale hrdý. Jenom se podívej na oblohu."

Littlecloud vztekle vysílačku vypnul. Musel se ovládnout, aby ji nerozmlátil. Mainlandova slova se ho dotkla tím víc, že cosi v něm mu říkalo, že má pravdu. Chová se jako dokonalý cvok. Jenže měl na vybranou? Chvilí, kdy ještě mohl všechno zvrátit, dávno promeškal.

Přesto udělal, co mu Mainland poradil a podíval se k nebi. Vrtulník spatřil téměř okamžitě.

Helikoptéra byla ještě dost daleko. Neletěla rovně, ale kličkovala nalevo a napravo, občas stoupala a pak zase ubírala výšku. Ten pohled zrovna nepřispíval k tomu, že by se Littlecloudovy obavy rozptýlily. Ti chlapi v helikoptéře neletěli pouští jen tak. Prohledávali systematicky a důkladně určenou oblast. A to znamenalo, že Mainland má alespoň přibližnou představu o tom, kde ho má hledat.

Littlecloud zaklel a hrabal ve skřínce na palubní desce tak dlouho, dokud nenašel dalekohled. Podíval se do něj a chvíli zaostřoval. Byl to velice dobrý dalekohled. Helikoptéra byla najednou tak blízko, že dokonce rozeznal oba piloty v průhledné plexisklové kabině.

Najednou se helikoptéra obrátila, opsala úzký oblouk a začala přistávat. Listy vrtule zvířily prach a pouštní písek do tak hustých oblaků, že Littlecloud na chvíli neviděl vůbec nic a dalekohled odložil. Vrtulník se zase scvrkl v malého leskleho broučka nad pouští. Přesto teď Littlecloud poznal, nad čím vrtulník kroužil. Znovu se podíval dalekohledem a pestrobarevný bod identifikoval jako automobil s obytnou nástavbou. Byl veliký. Muselo v něm být místa alespoň pro čtyři nebo šest osob. Takový malý dům na kolech. Řidič buď musel ztratit docela orientaci, nebo rozum, když se s takovým vozem vydal mimo vyježděné komunikace do pouště.

Helikoptéra přistála v mohutném oblaku prachu dvacet metrů od automobilu. Jeden z policistů vystoupil a přikřčený utíkal k vozu. Zůstal uvnitř dlouho, určitě pět minut, během nichž Littlecloud pozorně sledoval jak helikoptéru, tak vůz. Nakonec muž zase vyšel ven a utíkal k vrtulníku. Když stroj odstartoval, Littlecloud znova zapnul vysílačku.

"...opravdu pomalu. Předpokládat rozum, kamaráde," ozval se z reproduktoru Mainlandův hlas. Littlecloud se v duchu ptal, jak to asi bude trvat dlouho, než konečně pochopí, že žádnou odpověď nedostane a nechá toho. Zatímco helikoptéra rychle nabírala výšku a pak zamířila k východu, točil Littlecloud laděním přijímač, dokud nenašel správnou frekvenci.

"...úplně zblblí. Takové lidi by měli zavřít a týden je třikrát denně mlátit!" Soudě podle hluku v pozadí, musel to být hlas pilota vrtulníku. "Jenom si to představ! Jede se ženou a dvěma dětmi přes poušť a ani nemá pořádnou mapu, natož kompas! Taková lehkovážnost!"

"Viděl něco?" zeptal se druhý hlas.

"Nic," odpověděl pilot. "Ale to nemusí nic znamenat. Jak toho chlapa odhaduju, přejel by toho rudocha a ani by si toho nevšiml. Je to takový ten, co by se ztratil i ve výtlahu."

Oba se zasmáli a pak se ozval pilotův hlas. "Každopádně jsem mu popsal cestu do Vegas. Helikoptéra tři, konec."

Littlecloud vypnul přijímač a po chvíli odložil i dalekohled. Helikoptéra zmizela z dohledu, zatímco automobil se pomalu blížil k jeho úkrytu. Littlecloud auto pozoroval dost dlouho a zamyšleně. Když směr, který teď drželo, v duchu prodloužil, pak musí ten vůz projet těsně kolem něj.

Littlecloud se ještě pár vteřin díval vstříc blížícímu se obytnému automobilu a tu ho napadlo, co musí udělat. Na rtech se mu objevil jemný úsměv, když nastartoval policejní vůz a vyjel s ním ze skalní průrvy. Zapnul maják a sirénu a zamířil rovnou k vozu.

"Pochopil jste všechno, profesore?" Will zvedl samopal a ukázal na malou páčku po straně, která byla umístěna tak, že

bylo možné ji snadno obsluhovat palcem, aniž by se prst pohnul ze spouště. "Tady se přepíná mezi jednotlivou ranou a palbou v dávkách. Ale to dělejte až v nejzazším případě. Nemáme mnoho munice. A tady," ukázal na jinou páčku, "je pojistka. Pokud je zbraň připravena ke střelbě, raději se nedotýkejte spouště. Je velice citlivá. Ještě nějaké otázky?" Schneider zavrtěl hlavou a přijal zbraň se všemi známkami nevole. Will ji trochu očistil, ale to neměnilo nic na faktu, že všude na ní ještě lpěla krev jejího dřívějšího majitele. Schneider pocítil přímo fyzický odpor zbraně se třeba jen dotknout. A pocit bezpečí, který se měl vlastně teď, když byl ozbrojen, dostavit, nezískal. Vždyť tomu námořníkovi samopal nakonec taky nebyl nic platný - a ten věděl, jak se s ním zachází.

Zatímco Schneider ještě nešťastně otáčel zbraň v ruku, prohlížel Will svůj samopal. Výsledek, k němuž dospěl, se mu zřejmě nezamlouval. "Devět," řekl.

Schneider vzhledl vzhůru. "Devět čeho?"

"Nábojů," odpověděl Will. "Váš zásobník je plný, jenže já už mám jen devět ran. To není nijak moc, když člověk uváží, jakou výdrž ty bestie mají."

"Pak bychom si snad měli ty zbraně vyměnit," navrhl Schneider. "Umíte s ní zacházet líp než já."

Will se nad tím návrhem na chvíli zamyslel, ale pak zavrtěl hlavou. A zřejmě, pomyslel si Schneider, je to stejně jedno. Jejich další setkání s Deinonychy bude poslední. A bude lhostejné, kolik munice mají.

"Takže, co navrhuje?" zeptal se Will. "Který směr?" Ukázal na jih, sever a západ. Východ vynechal. To byl směr, jímž odtáhli dinosaury.

Schneider si pořád ještě nebyl jist, jestli je vůbec moudré někam chodit. Byli - alespoň geograficky - pořád ještě v bezprostřední blízkosti laboratoře. Nebo spíše místa, na kterém jednou bude. Samozřejmě neměli žádný důkaz, že se časový skok zopakuje a pokud ano, že se tak stane na tomtéž místě. Jenže neměli důkaz ani o tom, že se nezopakuje. "Nejsem si pořád ještě jist, že je rozumné odtud odcházet," řekl.

"To už tady několikrát bylo, profesore, ne?" Will povzdychl. Ale neznělo to nazlobeně, spíše trochu netrpělivě. "Ty bestie se vrátí, jakmile dostanou hlad. A to už bych tady radši nebyl. Co máme dělat? Stát tady a čekat na zázrak?"

"Připadá mi nesmyslné vyrazit jen tak naslepo," namítl Schneider - také ne poprvé.

"To taky nemám v úmyslu," odpověděl Will. "Podívejte, pořád je tu možnost, že generál Stanton a ostatní tady někde jsou. Pokud jsou naživu a pokud je najdeme, máme mnohem větší šanci."

Schneiderovi cosi v duchu říkalo, že Stanton a ostatní tady nejsou. Byl to jen pocit, ale byl příliš intenzivní, než aby bylo možné ho ignorovat. Souvisel s jiným, stejně intenzivním a stejně nevysvětlitelným pocitem, který se mu v hlavě usadil už od první vteřiny: že tady totiž něco nehraje.

"A jak je chcete najít?" zeptal se.

"To není problém," odpověděl Will. Ukázal na rozervaný vrchol skalnatého kopce, který se zvedal ve vzdálenosti dvou tří mil nad vrcholky stromů. "Odtamtud bude zřejmě dobrý výhled," řekl. "Pokud je Stanton tady, zaručeně se tam vydal také. A i kdyby ne, odtamtud bychom ho snad mohli zahlédnout nebo mu dát znamení. Rozděláme oheň a dáme kouřové signály. Kromě toho tam nahoře budeme zřejmě ve větším bezpečí než tady."

Nic z toho, co řekl, nebylo nesprávné. Přesto ta slova Schneidera ani v nejmenším nepřesvědčila. S nevolí se zadíval ke skupině skal. Will má bezpochyby pravdu - budou tam lépe v bezpečí než tady v džungli. Skály se tyčily dvacet třicet metrů nad vrcholky stromů a při troše fantazie vypadaly skutečně jako hrad. Ale dvě či tři míle touto džunglí mohly trvat věčnost.

"Takže?" zeptal se Will.

Schneider pořád ještě nebyl přesvědčen, ale nic lepšího navrhnout nemohl. Jen přikývl a vyrazili.

První úsek postupovali mnohem snadněji, než se Schneider obával. Džungle se ukázala ne tak hustá, jak to vypadalo ve tmě a ani zdaleka ne tak nebezpečná. Nehledě na - i když většinou úžasně veliký - hmyz, nespátřili v džungli v podstatě vůbec zvířata, i když se Schneiderovi několikrát zdálo, že zaslechl v porostu chrastění a šustění a přinejmenším jednou zahlédl skvrnitý stín, který před nimi utekl. Jednou se po vlastní stopě kus vrátil a zvolil okliku, aby se vyhnuli pavučině, která byla napjatá mezi stromy a měla takové rozměry, že Schneider neměl ani v nejmenším chuť poznat jejího snovatele. Jinak však bylo okolí tak klidné, že to Schneiderovi připadalo až neskutečné. A tak fantastické, že jeho vědecký zápal a zvědavost alespoň na chvíli dokonce zvítězily nad strachem. Stále častěji se zastavoval, aby si něco prohlédl a nakonec mu musel Will připomenout, kde jsou.

"Možná bychom si měli trochu pospíšet, profesore," řekl. "Chtěl jsem se totiž na ten kopec dostat ještě za denního světla."

Schneider klečel a prohlížel si jakousi květinu, která byla takového druhu a barvy, jaké ještě nikdy nespátřil. S provinilým úsměvem se zase postavil a přistoupil k Willovi.

"Promiňte," řekl, "ale tohle všechno tady je... prostě fantastické."

"Ano," potvrdil Will, "to je. Mělo by se to oplořit a udělat z toho zábavní park. A návštěvníci, kteří by nezaplatili, by mohli být rovnou předhozeni deinům."

"Deinům?"

"Deinonychus mi připadá moc dlouhý," řekl Will vážně. "Než by člověk to jméno zakřičel, asi by ho už zatím sežrali." Krátce se uchechtl. "Proč mají všechny ty potvory tak komplikovaná jména?"

"Možná proto, že nikdo nepočítal s tím, že se budou muset používat tak často," odpověděl Schneider. "Můžeme si taky vymyslet jiná."

"Pro případ, že je budeme používat častěji?"

Will se opět zasmál, ale tentokrát s ním Schneider nesouhlasil a po chvíli důstojník zase zvažněl. Žertovný tón jejich debaty atmosféru trochu uvolnil, ale Willova otázka jim také zcela neúmyslně zase připomněla, v jaké situaci se nacházejí. Šli dál a na chvíli nastalo zvláštní ticho.

A pak přece jen narazili na dalšího obyvatele této pravěké džungle. Will se náhle zarazil, zvedl varovně ruku a do druhé si nachystal samopal.

"Tiše!" řekl rychlým, vyděšeným šepotem, který muselo být slyšet téměř stejně daleko, jako normální mluvené slovo.

"Tam vpředu něco je."

Také Schneider strnul uprostřed pohybu. Strach byl zase tady. Srdce mu začalo bušit. Rukama sevřel samopal tak pevně, až to zabořilo. Ale nenapadlo ho, aby zbraň namířil před sebe. Namísto toho namířila hlaveň roztřeseně do Willovy tváře. Ten chvatně ustoupil o krok a hlaveň pušky odtlačil dolů.

"Možná bude líp, když půjdete přede mnou," zamumlal. "Dávejte pozor." Přesto pokynul Schneiderovi, aby zůstal za ním, uchopil svou zbraň oběma rukama a šel příkrčeně dál.

Schneider ho následoval. I on spatřil stín, ale přesto uběhlo ještě pár vteřin, než se rozmazané obrysy změnily v tělo. Pořád ještě nevěděl, co před nimi je, ale bylo to veliké. Zatraceně veliké.

Ale nebylo to nebezpečné. Schneider a Will se přiblížili k nehybnému kolosu nanejvýš opatrně, ale ještě dříve, než se k němu dostali, oba pochopili, že je mrtev.

Ten pohled Schneiderem hluboce otfásl. Nevěděl, co za tvora to před nimi leží - nikdy před tím, v žádné knize, na žádné kresbě, v žádném vědeckém časopisu neviděl nic, co by se tomuto mrtvému kolosu byť jen vzdáleně podobalo. Byl gigantický. Když stál, musel mít na výšku alespoň patnáct metrů a jeho délku se ani neodvažoval odhadnout. Přes ty obrovské rozměry ale působil jaksi křehce a zranitelně.

A krásně.

Schneidera nenapadl jiný výraz pro to, co v něm pohled na mrtvého giganta vyvolával. Pocítil hluboký zármutek.

Will se na to všechno díval zřejmě trochu pragmatičtěji, protože poznamenal: "To musel být ale hrozný souboj. Jenom se podívejte na ty stromy!"

Schneider neochotně odtrhl pohled od mrtvého obra. Will měl pravdu - stromy v širokém okolí byly polámané nebo přímo vyrvané z kořenů, porost byl udusán a zvalčován do takřka rovné plochy. Na několika místech se mohutné drápy zaryly do země a pocuchaly také koruny stromů. Schneider si teprve teď všiml, že stáli v obrovské louži krve.

"Rád bych věděl, kdo ho zabil," pokračoval Will. "Že by deinové?" Schneider mlčel.

Nepochyboval, že dostatečný počet Deinonychů by dokázal přemoci dokonce i takového obra, ale cosi mu říkalo, že to tak nebylo. Ten kolos se bránil, jak to dokazovalo nepředstavitelné zničené okolí. I když byl na konci poražen, museli by tady najít mrtvolu alespoň několika oblud. A tušil také, že ti draví dinosauři jsou příliš chytří na to, aby napadli takovou oběť. V džungli přece bylo dost kořisti, kterou mohli ulovit s mnohem menším rizikem.

"Ne," řekl najednou Will, "to nebyli deinové."

Udělal několik kroků kolem mrtvolu a opět se zastavil. Hlas se mu neznatelně zachvěl a najednou zesinal v obličej.

Když k němu Schneider přistoupil, pochopil proč.

Rozhodně to nebyla smečka Deinonychů, která tento kolos zničila. Ať už ho zabilo cokoli, stalo se to jediným kousnutím. Rána byla tak veliká, že by si do ní Schneider pohodlně mohl lehnout. Jeho fantazie se prostě vzpírala představit si tlamu, která to udělala.

Čemu se ovšem ubránit nemohl, byl pohled na zlomený zub, který pořád ještě v ráně trčel.

Byl dlouhý jako jeho paže.

Littlecloud zastavil hlídkový vůz v obrovském mračné prachu bezprostředně před obytným vozem. Siréna ječela a on ji nechal ještě chvíli zapnutou, než otočil klíčkem zapalování, sebral pušku ze sedadla spolujezdce a vystoupil.

Zvířený prach byl natolik hustý, že obličej muže za volantem vypadal jako světlá skvrna, ačkoliv se Littlecloud zastavil necelé dva metry od auta. Přesto mu připadalo, že v něm poznává výraz zděšení - dojem, který se potvrdil, když vůz obešel a otevřel dveře na straně řidiče.

Na vteřinu se zděšení proměnilo v čirý strach, když muž spatřil v Littlecloudově ruce pušku. Pak jeho pohled sklouzl po Littlecloudově paži, zaregistroval černou bundu a nakonec stříbrnou hvězdu, která byla připnutá na levé hrudi. Panika, která byla několik vteřin patrná na mužově tváři, se změnila ve stejně velkou úlevu. Littlecloud v duchu děkoval policistovi, který nechal ležet svou bundu na zadním sedadle, rychle se do vozu vyšplhal a přibouchl za sebou dveře.

"Jsem rád, že jsem vás ještě zastihl," řekl.

Muž za volantem zmateně mžoural. "Důstojník?"

"Blake," řekl Littlecloud, "důstojník Jim Blake." Podal muži ruku a mocně stiskl, když ten ji docela automaticky přijal.

"Corman," řekl muž. "Jmenuju se Boris Corman." Ukázal za sebe. "A to je moje žena Helen a dcera Sandy."

Littlecloud si ženy a asi dvanáctileté dívky všiml, už když nastupoval, ale udělal Cormanovi to potěšení, že jeho gesto doprovázel pohledem a k oběma pokývl.

Cormanova žena, která byla zřetelně mladší než její muž a překvapivě krásná, působila stejně zmateným a vyděšeným dojmem jako on. Sandiny oči se dívaly spíše nedůvěřivě. A prohlížely si Littleclouda mnohem pozorněji než mu bylo milé.

"Madam," řekl, "doufám, že jsem vás nevylekal." Opět otočen ke Cormanovi dodal: "Neměli jste s sebou dvě děti?"

Tmavovlasý muž užasle vytřeštil oči. "Ano. Ale jak to víte...?"

"Od Nika," odpověděl Littlecloud. Ukázal krouživým pohybem k obloze. "Od pilota helikoptéry."

Cormanův zmatek zřejmě dostoupil vrcholu. Přesně to měl Littlecloud v úmyslu.

"Myslím, že jsem vám dlužen vysvětlení," řekl. "Především bych se chtěl omluvit, že jsem sem vtrhl. Vážně jsem vás nechtěl polekat. Ale byl jsem rád, že jsem vás ještě stihl. Když mi Nick říkal, že jste nablízku, spadl mi kámen ze srdce."

"Nechápu..., " zamumlal Corman.

Fajn, pomyslel si Littlecloud. Nahlas řekl: "Hledáme uprchlého zločince pane Corman. Pohybuje se tady někde po okolí. Od půlnoci jsem venku spolu s mnoha dalšími kolegy, ale teď mám problémy s vozem." Ukázal na hlídkový vůz, který stál napříč před krytem chladiče obytného auta. "Nemám ponětí, co se s tím křápem mohlo stát, ale poslední půlhodinu jsem měl vážně strach, že se rozsype. Už jsem se viděl, jak tady půl dne v tom děsném vedru trčím a čekám na odtahový vůz. No a když mi pak Nick říkal o vás..." nechal větu nedokončenou a pokusil se vykouzlit pokud možno omluvný úsměv.

Corman přikývl. "Chápu," řekl. "Snad vám mohu pomoci. Trochu se vyznám v motorech a takových věcech. Jestli chcete, na ten auták se vám mrknou."

Chystal se natáhnout ke klapce dveří, ale Littlecloud chvatně zaprotestoval.

"To vážně není třeba," řekl. "Na to máme odborníky. Už jsem vyrozuměl centrálu, aby poslali odtahový vůz. Ale bylo by od vás laskavé, kdybyste mě mohl vzít zpátky do města. Jedete přece do Las Vegas?"

"Samozřejmě," přisvědčil Corman chvatně. "Jsme s rodinou na výletě celou Nevadou. Las Vegas, Údolí smrti... Klidně můžete jet s námi." Zasmál se. "Budeme alespoň v bezpečí, kdybychom narazili na toho chlapa, kterého s kolegy hledáte."

Littlecloud se po Cormanově pokývnutí rukou usadil na místo spolujezdce a s vyčerpaným povzdechem zavřel oči. Úleva nebyla předstíraná. Byl k smrti unavený a sám se trochu divil, jak ochotně mu Corman tu povídačku zbaštil - ačkoliv přece jen věrohodnosti nepostrádala. Přesto ale asi opravdu platí, co se říká: čím je lež nestydatější, tím spíše jsou lidé ochotni jí uvěřit.

Možná se ještě všechno obrátí v dobré, pomyslel si. Šance neměl špatné. Pilot helikoptéry přece vysílačkou ohlásil, že obytný vůz zkontroloval, takže při troše štěstí už je podruhé nezastaví. A že se vrátí do Las Vegas, je zřejmě to poslední, s čím by Mainland počítal. Možná si dokonce dá dohromady dvě a dvě, až najdou opuštěný policejní vůz v poušti. Ale jakmile zase bude ve městě, bude téměř v bezpečí. Najít jediného člověka ve městě, jako je Las Vegas, a k tomu takového, který se nechtěl nechat najít, to se zhruba podobalo onomu příslovečnému hledání jehly v kupě sena. Velmi malé jehly ve veliké kupě sena.

Corman složitě objel hlídkový vůz. Za Littlecloudem se odhrnula záclonka a vykoukla světlolvasá dívka. Littlecloud překvapeně zamžoural.

Corman se tiše usmál, což zřejmě souviselo s Littlecloudovým vyjeveným výrazem, když dívku spatřil. "To je Tippy," řekl. "Sandina sestra - dvojče."

"To je vidět," odpověděl Littlecloud překvapeně. Podobnost obou dětí byla zarážející. Littlecloud už viděl dvojčata, která se navzájem podobala jako vejce vejci. Ale Sandy a Tippy byly absolutně stejné.

"Neuvěřitelné," zamumlal. "Jak je od sebe rozeznáte?"

"Vůbec ne," řekl Corman vesele. Očividně vychutnával Littlecloudův zmatek. A nebylo možné přehlédnout, jak je na obě děvčata hrdý.

"Prostě se jich zeptáme a doufáme, že nám řeknou pravdu." dodala jeho žena a Tippy řekla:

"Vy jste ten, co ho hledají."

Corman dupl na brzdy tak prudce, že to Littleclouda vymrštilo ze sedadla dopředu a až v poslední chvíli se zachytil o přístrojovou desku. Žena měla méně štěstí. Svezla se ze sedadla a dopadla na koleno. Řekla impulzivně a přísným tónem: "Tippy, nebud' drzá! To se nesluší!"

Corman na něj zíral. V jeho obličejí se mísilo ohromení a hrůza, nedůvěra a překvapení a stopa zloby s postupně narůstající obavou. Jediný pohled do Cormanových očí Littlecloudovi řekl, že je naprosto zbytečné chtít popírat to, co bylo zřejmé. A přesto jako by ho jeho pohled současně prosil, aby mu řekl, že to není pravda.

Corman se pomalu otočil k dívence a pevně jí pohlédl do očí. Jenže Tippy jeho pohled klidně opětovala bez sebemenší stopy strachu nebo i jen nejistoty.

"Jak jsi na to přišla?" zeptal se s úsměvem, ale pozdě na to, aby to ještě znělo přesvědčivě.

"Vy nejste policista, pane," tvrdila dívka. "Ta bunda, kterou máte na sobě, je vám aspoň o dvě čísla větší. Kromě toho máte džinsy a tenisky. To by skutečný policajt nikdy neudělal. Ne v tomhle kraji. A kde máte opasek s revolverem? Máte jen pušku. Předpokládám, že ji máte z toho hlídkového vozu, co jste ukradl. Co jste udělal s těmi dvěma policisty? Zabil jste je?"

"Tippy!" řekl Corman tak vyděšeným hlasem, že by ho bylo klidně možno označit i jako pobouřený. "Bud' okamžitě zticha!"

"Jen ji klidně nechtě. Má pravdu." Nemělo smysl zapírat. "Ano, jsem ten, kterého hledají, je to tak. Ale nikoho jsem nezabil. Ani ty dva policisty, ani nikoho jiného."

"Co jste udělal?" zeptala se Tippy.

"Obávám se, že náramnou hloupost," odpověděl Littlecloud. "Ale nemusíte mít ze mne strach. Nikomu nic neudělám. Ani tobě a tvé sestře, ani tvým rodičům. To slibuju." Otočil se ke Cormanovi.

Pohled tmavovlasého muže spočíval jako hypnotizovaný na pušce, kterou měl Littlecloud opřenou o přístrojovou desku. Postavil zbraň do odlehlého kouta a vážně se na Cormanu podíval.

"Nic se vám nestane," řekl ještě jednou. "Věřte mi, nechci vám dělat žádné problémy. Chci se jen dostat zpátky do města, to je všechno."

Corman přikývl. "A pokud budu rozumný, nikomu se nic nestane, chápu."

Littlecloud si ušetřil odpověď. Corman pravděpodobně viděl příliš mnoho detektivek, než aby mu uvěřil. Jenže Littlecloud byl pevně odhodlán nepřivést tyto lidi do nebezpečí. Pokud se dostanou do kontroly nebo budou zastaveni, vzdá se. Ale možná bude lepší, když si to nechá pro sebe. Alespoň prozatím.

Uběhla dost dlouhá chvíle, během níž si ho Corman prohlížel. Nakonec se zeptal: "Dětem se nestane nic?"

"Určitě ne," řekl Littlecloud. "To slibuji."

"Tak vám pomůžu," odpověděl Corman. "Chcete do Las Vegas?"

"Stačí, když mě vysadíte někde na okraji města," potvrdil Littlecloud. "Malý náskok, nic víc nepotřebuji."

Corman se na něj dál zamyšleně a velmi vážně díval. "Co jste udělal?"

"Bude líp, když to nebudete vědět," odvětil Littlecloud. "Ale není to nic, z čeho byste musel mít strach."

Nedodal, že to v podstatě nebylo vůbec nic. Alespoň nic takového, co by opravňovalo k tomuhle honu na člověka. Sám věděl, že Corman mu nevěří.

Bez dalšího slova přidal Corman plyn a zařadil vyšší rychlost. Vůz začal pomalu objíždět kolem skály.

Littlecloud se zběžně obrátil ke Cormanově ženě a dětem. Žena na něj pohlédla. Navenek se ovládala. Ve tvářích obou dívek nebylo vidět ani trochu strachu. Pomyslel si, že to všechno tady není pro ně ničím jiným než velkým dobrodružstvím.

Vůz pomalu objížděl skupinu skal a pak Corman ještě jednou sešlápl brzdu tak prudce, že Littlecloud a tři další byli skutečně vyhozeni ze sedadel. Obě dívky pronikavě vypískly. Littlecloud se bolestivě uhodil o rám okna.

Přesto neřekl ani slovo a když překonaly první úlek, zmlkly i dívky. Corman zabrzdil tak prudce, že motor zhasl. Ve voze nastalo téměř nepřírozené ticho a jeho osádka zírala na to, co se objevilo za skálou.

Něco naprosto nemožného.

"Kde... kde je poušť?" zašeptal Corman po chvíli.

Littlecloudovi připadalo, že ta otázka je skutečně na místě. Dal by kdovíco za to, kdyby znal odpověď. Nebyl vlastně vůbec s to zmoci se na jasnou myšlenku. Celý zkoprnělý a zároveň ohromený zíral tam, kde měl být sluncem vyprahlý povrch Nevadské pouště.

Nebyl tam.

"Ale to... to přece není možné," zamumlala Cormanova žena. "Museli bychom to přece vidět z druhé strany."

"Možná je to nějaká... oáza," odpověděl Corman.

Musel však samozřejmě vědět, že mohutná, hnědozeleně skvrnitá stěna, která se před nimi tyčila, rozhodně nemůže být oáza. Byla příliš vysoká. Byl to hustý les. A jen tak mimochodem ten nejpodivnější les, jaký kdy Littlecloud viděl.

Nebyl jediný, koho napadlo, že tady něco nehraje.

"Co jsou to vůbec za divné stromy?" zeptala se Tippy. Možná to byla i Sandy - obě dívky vyčuhovaly ven a vysoukaly se za Littleclouda a otce.

Littlecloud mimoděk zaregistroval, že dívka svou otázkou trefila do černého - vlastně to ani nebyly skutečné stromy.

Jen něco, co tak vypadalo. Nevěděl, co skutečně vidí - ale přesto měl pocit, že pozoruje něco důvěrně známého. Bylo to zvláštní. A příšerné.

"Možná je to nějaký přelud," řekl Corman. "Něco jako... jak se tomu říká? Fata morgana?"

Jeho hlas nezněl přesvědčivě a Littlecloud také tušil, že to žádná fata morgana není.

Ale o vteřinu později si přál, aby to tak bylo. Toužebněji než cokoliv jiného na světě. Protože najednou se začaly koruny stromů, připomínající vějíře kapradin, hýbat, a pak ze stínu lesa vyrazilo cosi, nad čím v úžase vykřikl nejen Littlecloud.

"Co je to?!" zasípal Corman. Byla to řečnická otázka, která byla pouhým projevem jeho úžasu. Ta... věc byla obrovská, ošklivá, měla mohutnou hlavu s průměrně obrovitou tlamou, švihajícím ocasem a dvěma přímo směšně vypadajícími pacičkami, které byly ovšem zakončeny smrticími drápy. Bylo těžké odhadnout jeho velikost, ale ve stoje musel měřit jistě šest nebo sedm metrů. A oni všichni věděli, co to je:

Před nimi stál živý dinosaur.

Museli už jít hodinu, možná déle. Schneider už dávno ztratil pojem o čase a jeho hodinky - ostatně stejně jako Willovy - se v okamžiku přechodu do jiného času zastavily. Ačkoliv džungle nebyla moc hustá a půda byla velmi rovná, chůze byla stále namáhavější. Už také nezahledli žádného dalšího živého obyvatele této džungle - až na pár kousků hmyzu a několik drobných zvířat, která ovšem utekla tak rychle, že je ani nestačili identifikovat. Tu a tam se ozvalo v porostu šustění a praskání.

Ale tato okolnost Schneidera neuklidňovala. Naopak. Nebyl paleontologem a rozuměl této době a jejím reáliím zřejmě méně než zasvěcený laik, ale skutečnost, že nepotkali žádná živá zvířata, mohla v podstatě znamenat jen jedno: že tento svět je rozdělen na dvě jasné skupiny obyvatel: v první byli ti, kteří požírali a ve druhé ti, kteří byli požíráni. Tvorové, kteří jim nebyli nebezpeční, před nimi utekli. A ti, kteří před nimi neutekli...

Ne, Schneider raději tu myšlenku nedovedl důsledně až do konce. I když si to vědomě ještě nepřiznal, už v hloubi duše dávno pochopil, že v tomto prostředí mají šanci přežít nanejvýš několik hodin.

Will se náhle zastavil a zvedl hlavu. Také Schneider se zarazil. Vyčerpaně se předklonil a opřel se oběma rukama o stehna. Pak vzhlédl směrem ke skále, k níž směřovali. Ačkoliv pochodovali už hodinu, zdálo se, že se vůbec nepřiblížila.

"Profesore," řekl Will klidně.

Schneider vzhlédl. Ve Willově hlase bylo cosi, co ho zneklidnilo. "Ano?"

"Jste si jist, že tohle jsou - jak jste říkal - druhohory - doba křídová?"

"Křída, ano," odpověděl Schneider. "Možná také pozdní jura. Pokud není omylem všechno, co si myslíme, že o tom víme. Proč?"

Will zvedl paži a ukázal k obloze. Když Schneiderův pohled zamířil naznačeným směrem, měl vědec rázem pocit, jako by dostal ledovou sprchu.

"Pokud jsme skutečně sto milionů let v minulosti," pokračoval Will, "co u všech všudy znamená támhle ten vrtulník na

obloze?"

Nikdo nepromluvil. Ve voze zavládlo ještě větší ticho a Littlecloudovi připadlo, že napětí, které nastalo, je přímo hmatatelné. Nepociťoval ani skutečnou hrůzu - k tomu byl šok z té podívané příliš velký. A přestože tento pohled byl ještě neuvěřitelnější a fantastičtější než existence lesa, ani na zlomek vteřiny o něm nezapochoyboval. Ta věc vpředu byla skutečná. Její existence teď a tady neměla sebemenší oprávnění, ale byla tu a byla reálná.

"To je Tyrannosaurus Rex, že?" zašeptala jedna z dívek.

Cosí v Littlecloudově hlavě udělalo zřetelně cvak, a pak přišla hrůza, ochromující strach, spojený s panikou, která hrozila, že ho na chvíli zbaví schopnosti jasně uvažovat.

Byl vycvičen k tomu, aby si v extrémních situacích uchoval jasnou hlavu, ale nikdo ho, k sakru, nepřipravil na to, že se najednou ocitne před živým dinosaurem - Tyrannosaurem Rex - tvorem, který byl pro každou bytost, která kdy na této planetě žila, ztělesněním pojmů síla, ničení, zabíjení a smrt.

Corman natáhl reflexním pohybem ruku po klíčku zapalování, ale zase paži stáhl. "Možná... si nás nevšimne," řekl.

"Pokud se budeme chovat tiše."

"Nereagují oni vůbec výlučně na pohyb?" zeptal se Littlecloud. Alespoň si myslel, že to kdesi četl. Nikdy se zvlášť o dinosaury nebo jiné vyhynulé druhy zvířat nezajímal. Ted' se za to v duchu styděl.

"Možná není skutečný," řekla najednou Tippy nebo Sandy.

Littlecloud se na ně zmateně podíval. "Cože?"

"Možná... to všechno není skutečné," opakovala dívenka, "celý ten les. Třeba... ho mohli postavit. Pro turisty. Možná je to jenom taková figura. Nějaký... robot."

"Četla jsem, že už to před pár lety jednou zkoušeli," dodala její sestra. "V Austrálii. Jenže to nějak nefungovalo."

Littlecloud se několik vteřin snažil ze všech sil tomuhle vysvětlení uvěřit. Ale nemohl. Nebyl to robot. Tahle příšera byla skutečná.

Dinosaurus se pohnul. Jeho lebka se kývala sem a tam, malé pracky se pohybovaly a oči, které vypadaly v obrovité lebce miniaturní, ale ve skutečnosti musely být velké alespoň jako mužská pěst, prohledávaly okolí. Trvalo to chvíli, než Littlecloud pochopil, co to zvíře dělá: věřilo jako pes!

"Prosím tě, jed', Borisi!" zažadonila Cormanova žena.

Corman zaváhal. V obličejí měl ztrápený výraz. Neodvažoval se otočit klíčkem zapalování.

Dinosaurus byl od nich vzdálen necelou stovkou metrů, ale zdálo se, že si jich ještě nevšiml. Možná vůz nezapadal do jeho představ o potravě. Ať už se tady to zvíře, zbloudilé o nepatrných sto milionů let, ocitlo jakkoliv, nebylo zvyklé lovit auta.

"Jak rychlý je ten vůz?" zeptal se Littlecloud, aniž by spustil, byť jen na vteřinu, oči z gigantického dravce. "Je dost rychlé?"

"Ne," odpověděl Corman. Demonstrativně stáhl ruku ze zapalování, "nemohli bychom mu ujet."

"Nechcete mi snad říct, že ta bestie je rychlejší než auto?" ujelo Littlecloudovi. Znělo to dost vyděšeně.

"Na dálnici určitě ne," odpověděl Corman. Ale v tomhle terénu... Rozhodně zavrtěl hlavou. "Jsem rád, když můžu jet dvacítkou. Když jedu rychleji, riskuju, že zlomím osu nebo že se převrátíme."

Littlecloud věděl, že má pravdu. Ten obr vypadal nemotorně, ale to bylo jen tou ohromnou výškou a masivností.

Způsob, jak tady stál a jak lehce se pohyboval, Littlecloudovi dokázal, že nemotorný rozhodně není. A navíc tady bylo ještě něco, co zřejmě Cormanovi a jeho ženě uniklo: vůz stál ve směru jízdy rovnou před dinosaurem. Neměli by čas v klidu se otočit, ale museli by rovnou vyrazit. A to by znamenalo, že jejich náskok by klesl na polovinu ještě dříve, než by se dinosaurus dal do pohybu.

"Jde na nás!" řekla najednou Cormanova žena. A pak tu větu vykřikla ještě jednou. "Bože můj, jde na nás!"

Netvor se skutečně dal do pohybu. Blížil se k nim. Ne sice přímou čarou, jaksi váhavě, nerozhodně, přesto ale ne pomalu. K tomu, aby urazil sto metrů k vozu, nepotřeboval víc než tucet kroků. Corman měl pravdu - neměli by šanci té příšere ujet.

Ve vzdálenosti asi deseti metrů se dinosaurus zase zastavil. Jeho gigantická hlava se kývala sem a tam. Chvilí si prohlížel vůz jedním a chvíli druhým okem a jeho pohled neustále přejížděl a pátral po okolním terénu.

Dinosaurus byl nerozhodný a byl opatrný. Byl v neznámém a možná i nepřátelském terénu a podle toho se choval.

Littlecloudův strach to zrovna nerozptýlilo, protože to celkem jasně dokazovalo, že ta příšera je všechno jiné než hora masa bez mozku, ale naopak, že disponuje veškerou chytrostí rozené šelmy. A ještě něco, co jej - i když docela jiným způsobem - vyděsilo - ještě víc: dokazovalo to, že i tato stvůra měla nepřátele, jichž se obávala.

Zvíře se zase pohnulo. Země pod jeho kroky duněla. Dinosaurus se přiblížil k neznámému objektu mimořádně opatrně, připraven kdykoliv se dát na útěk nebo zaútočit.

"Myslím, že jsem kdysi četl, že Tyrannosaurus Rex byl býložravec," zašeptal Littlecloud.

"Vsadil byste na to?" zeptal se Corman.

Obě dívky a Cormanova žena sebou trhly. Corman uznal, že jeho slova nebyla moc chytrá, a tak už dál mlčel.

Zatímco se dinosaurus pomalu blížil, Littlecloud šmátral rukou po pistoli. Neměl tušení, jestli by zbraň zvířeti vůbec nějak vážněji ublížila, ale nenechal se přece sežrat, aniž by něco podnikl.

Možná to byla skutečně Cormanova teorie o chování dinosaurů při lovu, možná je zachránil jejich vlastní strach, protože když se příšera přiblížila a vůz ze všech stran okukovala, seděli jako ochromení, bez hnutí.

Jestli je dinosaurus uvnitř vozu vůbec viděl, pak je asi považoval za vnitřek toho podivného čehosi, co jaksi nezapadalo do jeho světa - a z čeho vycházel odporný zápach. Trvalo to dvě minuty, snad i tři (je zbytečné dodávat, že

pro Littlecloudu a ostatní to byla celá věčnost). Pak se dinosaurus zase obrátil a začal dusat zpátky. Zřejmě, aniž si toho sám všiml, zavadil ocasem o vůz a promáčkl mu celý bok. Automobil se zatřásl, sklenice a talíře popadaly z polic a rozbily se. Cormanova žena si pěstmi zakryla ústa a kousala se do prstů, aby potlačila výkřik.

"Jde pryč!" zašeptal Littlecloud celý bez sebe. "Skutečně... jde pryč!"

"Jako potravu nás nebere," řekl Corman. Zazněla z toho nevýslovná úleva. "Možná je naprosto zmatený. Viděli jste, jak byl opatrný? Zdá se, že poušť se mu nelíbí."

"Jed', Borisi!" naléhala jeho žena.

"Ještě ne." Corman zavrtěl hlavou. "Až bude opravdu pryč. Myslím, že se vrátí zpátky do lesa. Vypadá to, že se tady venku necítí ve své kůži."

"Já taky ne," řekl Littlecloud s utrápeným úsměvem. "Bože můj, dinosaurus. Živý, opravdový dinosaurus!" Pak ho něco napadlo. "Jak to, že se v tom tak vyznáte?"

"Nevyznám," tvrdil Corman. "Četl jsem o nich pár knížek, to je všechno. A náhodou mezi nimi byla i jedna o dravých dinosaurech. A autor zřejmě svými teoriemi trefil do černého. Kdyby to tak nebylo..." Raději nedokončil, co by se podle něj stalo, ale Littlecloud měl dostatek fantazie, aby si vetu v duchu domyslel.

"To je senzace století!" pokračoval Corman a vrtěl přitom hlavou. Teď, když už bezprostřední nebezpečí pominulo, zmočňovalo se ho rostoucí nadšení. "Musíme okamžitě do města! Musíme dát hned někomu vědět! To... to je prostě neuvěřitelné!"

Littlecloud přitlumil jeho nadšení. I on to cítil stejně. Přesto nezapomněl na důvod své přítomnosti. Pokud si nedá pozor, bude mít velice brzy moc a moc času všechno si o jejich objevu přečíst - v knihovně věznice státu Nevada.

"Nejprve bychom měli počkat, až bude opravdu pryč," řekl a ukázal na dinosaura.

Ten už se mezitím dostal téměř k okraji lesa a zdálo se, že dokonce zrychlil. Po výletu do pouště měl zřejmě naspěch, aby se zase vrátil do svého obvyklého prostředí.

Tím mohlo všechno skončit, kdyby nebylo Mainlanda. Přesněji helikoptéry, kterou nasadil na Littlecloudovu poslední stopu.

Stroj se objevil za skálou nízko nad terénem tak rychle, že Littlecloud v téže chvíli pochopil, že našli hlídkový vůz a došlo jim, co se stalo. Vrtulník se řítí k vozu jako rozběsněný sršeň z kovu a skla. Littlecloud viděl, jak muž vedle pilota otevřel dveře a namířil samopal. Zřejmě neměli v úmyslu otálet.

Pak spatřili les a v témže zlomku vteřiny i dinosaura.

Stačilo málo a byl by konec.

Ten pohled totiž vyvedl pilota z míry natolik, že se zdálo, že docela zapomněl na své okolí. Helikoptéra se řítí rovnou na vůz.

"Proboha!" vykřikl Corman. "Vždyť nás převálcuje!"

Když se stroj přitíhl, obě dívky vyděšeně vykřikly. Littlecloud zvedl instinktivně ruce nad hlavu a přikřivil se.

Doslova v poslední chvíli strhl pilot stroj vzhůru.

Helikoptéra se zavytím prudce vyrazila nahoru. Její podvozek minul vůz tak těsně, že mu vytrhl ze střechy televizní anténu. Kdyby pilot zareagoval jen o zlomek vteřiny později, byla by srážka neodvratná.

Littlecloud opatrně ruce spustil a díval se za strojem. Všechno se seběhlo tak rychle, že neměl ani čas pořádně se vylekat.

Vrtulník se houpavě vznesl, udělal nad lesem smyčku a vracel se. Jeho cílem už teď nebyl Cormanův vůz.

"Támhle!" zvolal Corman. "Podívejte se!"

Nataženou paží ukazoval na dinosaura, který se téměř dostal k okraji lesa. Zvíře se zastavilo a zase dělalo ty zvláštní, čmuchavé pohyby, jako by věřilo. Jeho pohled sledoval helikoptéru, která teď kolem pravěkého obra kroužila v uctivé vzdálenosti.

"Zmizme odsud!" řekl Littlecloud, "dokud je jeho pozornost zaměřena na něco jiného!"

Corman nervózně přikývl. Ještě naposledy zaváhal, pak natáhl rozhodně ruku po klíčku zapalování a otočil jím. Startér zavrčel, ale motor nenaskočil.

"Zatraceně!" zaklel Corman. "Ten křáp stávkuje!"

Littlecloud nespouštěl z dinosaura oči. Zvíře si jich pořád ještě nevšimlo - burácení, které způsobovala helikoptéra, několikanásobně přehlušilo zvuk startéru. Ale Littlecloudovi neušlo, že dinosaurus znervózněl. Jeho ocas a pařáty se neustále hýbaly a obrovské drápy na zadních nohou vyrývaly do země hluboké brázdy.

Corman se znovu pokusil nastartovat motor, ale opět neúspěšně. Motor zarputile odmítal naskočit.

"Co... to tam ti blázní vyvádějí?" zamumlal Littlecloud ohromeně.

Jeho slova platila pilotovi helikoptéry, který zastavil stroj ve výšce sedmi či osmi metrů a pomalu se teď blížil k dinosaurovi. Zvíře pozorně sledovalo pohyb stroje. Svalnatým ocasem mrskalo sem a tam jako nervózní kočka.

"Zaútočí!" řekl Corman. "Ti idioti ho budou dráždit tak dlouho, až zaútočí! Dívejte se!"

Měl pravdu. Vrtulník byl teď od dinosaura vzdálen na deset metrů a ani ne tak vysoko nad zemí. Pilot se zřejmě cítil naprosto bezpečně, protože giganta podcenil. Patrně podlehl omylu a pokládal obra za těžkopádného a nemotorného. Jenže takový nebyl.

Corman znovu zapnul startér. V ten moment se současně staly dvě věci: motor se kuckavě probral k životu a dinosaurus napadl helikoptéru. Jediným, neuvěřitelně silným pohybem se odrazil a udělal skok, který ho vymrštil nejen dobrých deset metrů dopředu, ale i pořádný kus do výšky. Jeho obří tlama chňapla po podvozku vrtulníku a hravě kov rozdrtila.

Helikoptéra zavravorala. Její turbína se drnčivě rozječela, když se pilot zoufale pokoušel získat vládu nad strojem. Stroj se začal potácet ještě víc a točil se kolem vlastní osy. Ztrácel přitom na výšce.

Dinosaurus dopadl na zem, ale neuvěřitelně rychlým a ladným pohybem se zase dostal na nohy a hned se vydal stroj pronásledovat.

"Pryč!" zvolal Littlecloud. "Cormane, jedťe!"

I kdyby Corman jeho slova zaslechl - což se zřejmě vůbec nestalo - byla by zbytečná. Divoce už točil volantem a zároveň se pokoušel zmateným sešlapováním spojky a plynu dostat pořád ještě váhající motor do obrátek. Spojka s jekotem protestovala, když zařadil rychlost. Vůz se pomalu dal do pohybu.

Zatím se dinosaurus už téměř dostal k helikoptěře.

Pilot dobře pochopil nebezpečí a pokoušel se dostat stroj nahoru, ale nebyl dostatečně rychlý. Vrtulník se naklonil, otočil se přitom zase kolem vlastní osy a záď se dotkla dinosaura.

Zvíře zavylo bolestí a vztekem, když mu listy zadního rotoru nařízly kůži. Zapotácelo se, ohánělo se kolem sebe a divoce dupalo do země. Helikoptéra, jako by zasažena ranou obrovské pěsti, se prudce otočila, udělala ve vzduchu půldruhé obrátky a na konci druhého saltu se dotkla země. Obrovská exploze roztrhla helikoptéru na kusy. Plameny a žhavé kousky trosky přelý z nebe v širokém okolí. Okraj lesa a stále ještě zuřícího dinosaura pohltit oblak černého, mastného dýmu.

"Bože můj!" vykřikl Corman. "Ne! Proboha!"

Jeho žena si vyděšena tiskla ruce na tvář a i Littlecloud se několik vteřin díval na černý dým jako ochromený. Za děsivou černou oponou to pořád ještě plálo a žhnulo. Dým stoupal v nehybném vzduchu pouště rychle do výše.

"Ti lidé," zamumlal Corman, "ti... ti dva policisté. Musíme... jim pomoci."

Littlecloud se ani nenamáhal s odpovědí a Corman s ní asi ani nepočítal. Věděl stejně dobře jako Littlecloud, že v tom žhnoucím pekle už nemůže být nikdo naživu. Seděli nechápavě a ochromeni hrůzou a zírali na oblak kouře, mezi nímž probleskovaly plameny. "Jedťe, Cormane," řekl nakonec Littlecloud.

Corman se na něj podíval vytřeštěnými očima. Littlecloud ukázal směrem, odkud přijeli. "Zpátky k hlídkovému vozu. Dám vysílačkou hlášení, co se tady stalo. A pak... zmizím. Nechci vás do toho zatahovat."

"Ale..."

Littlecloud ho přerušil. Ukázal na pistoli.

"Řekněte jim prostě, že jsem vás přinutil," řekl. "Mainland vám to uvěří."

"Borisi, támhle!"

Výkřik Cormanovy ženy způsobil, že se otočil - a pak zděšením vykřikl i Littlecloud.

Z černého dýmu se vynořil démon.

Příšera se potácela s řevem z hustého mračna poraněná, s krvácejícím a natrženým ocasem, s rozdrásaným obličejem, v němž už bylo jen jedno oko a v němž se mísily do odpudivého obrazu zkázy úlomky kostí s cáry tkání a proudem temné, téměř černé krve.

Zvíře řvalo.

Byl to nepředstavitelně hlasitý, divoký a zuřivý řev, před nímž si musel Littlecloud zakrýt rukama uši. Byla v něm všechna bolest a strach, které umírající tvor pociťoval.

A vztek.

Soptící, nezkrotný, vražedný vztek na všechno, co žilo a pohybovalo se, který nebylo možné nikdy a ničím uchláchnit. Vrávoravým, přesto ale příšerně silným pohybem se zvíře otočilo. Pohled jeho jediného oka se upřel na vůz.

Na zlomek vteřiny si byl Littlecloud jist, že se dívá na ně. Ne na vůz, ne na tu vrčící, uhánějící věc, jejíž pohyb upoutal jeho pozornost, ale na jeho osádku. Na něj, na Cormana, na jeho rodinu.

Littlecloud tušil, co se stane. Tušil to předtím, než ten kolos docela dokončil obrátku a učinil první krok směrem k nim.

"Proboha, Cormane!" vykřikl pronikavým, přeskakujícím hlasem. "Jedťe! On útočí!"